هفته نامهٔ

مجاهد

وآنان که در راه ما با جان ومال جهاد کردند محققاً آنان رابه راه خویش هدایت می کنیم و همیشه خدا یار نیکو کاران است
قرآن کریم

ارگان نشراتی جمعیت اسلامی افغانستان

ولسواکي ته نوی ګواښ ص۲

دموکراسی دولت را در تنگنا قرار داده است ص۳

افغانستان و زنگ خطر ص۷

دور هفتم سال پنجم شمارهٔ دهم چهارشنبه ۳۱جوزا ۱۳۸۵ ۲۴ جمادی الأول ۱۴۲۶ — June 21 , 2006

استاد ربانی رهبر جهاد و مقاومت در دیداری از دانشکدهٔ شرعیات دانشگاه کابل:

بی توجهی به دانشکدهٔ شرعیات بی توجهی به ارزش های معنوی و دینی است

در کشورما اساس آزادی و استقلال از سلطهٔ بیگانگان را همواره ارزش های معنوی و دینی می سازند بناءً شما باید به محصل بودن در فاکولتهٔ شرعیات افتخار کنید

***

تلاش خواهم کرد تا بخشی از اوقاتم را به کارهای علمی اختصاص بدهم و اگر از توانم بود و شما هم موافق بودید حاضرم که دوباره به عنوان استاد با شما همکار باشم ص۳

استاد با پوهاند دکتر عبدالحی نظیفی رئیس پوهنتون کابل در فاکولتهٔ شرعیات

نـا امنـی و خطـر مهاجـرت هـای مجـدد

ص۶

کـرزی از سـفر نیامـده بـه سفـر رفـت

حامد کرزی با شرکت در این کنفرانس، مسألهٔ تروریسم و مواد مخدر را که هردو از پدیده های ریشه دار در کشور ماست به عنوان دو چالش جدی در برابر کشور های منطقه و جهان خواند و برای ریشه کن کردن آنها خواستار همکاری های بیشتر میان کشور های منطقه شد ص۲

یک شهروند ترکی و سه افغان و یک رومانیایی در غرب افغانستان کشته شدند

یک شهروند ترکی و سه نگهبان افغانستانی، در یک حملهٔ مردان مسلح در غرب افغانستان کشته شدند.

این چهار تن، برای یک شرکت راهسازی ترکی کار می کردند که کار بازسازی شاهراه هرات - قندهار را به عهده دارد.

گزارش شده است که بیش از ده مرد مسلح، روز دوشنبه ۲۹ جوزا (۱۹ ژوئن) به کاروان حامل کارگران این شرکت در ولایت فراه حمله کردند.

دو شهروند افغانستان نیز در جریان این حمله زخمی شده اند.

هنوز فرد یا گروهی مسؤولیت این حمله را به عهده نگرفته است، اما در موارد مشابه، گروه طالبان مسئولیت چنین حملاتی را به عهده می گرفته اند.

کارگران و مهندسان راهسازی که عموما در مناطق نا امن افغانستان مشغول به کارند، تاکنون بارها مورد حمله قرار گرفته و کشته شده اند.

در ماه آوریل گذشته، یک مهندس ترکی شرکت راهسازی ترکیه، در ولایت نیمروز افغانستان، توسط شبه نظامیان مظنون طالبان ربوده و بعداً کشته شد.

پیش از آن در ماه فوریه (دلو) نیز، سه شهروند از کشورهای ترکیه، هند و نیپال و یک شهروند افغانستان در اثر انفجار یک مین کارگذاشته شده در کنار جاده یی در ولایت فراه کشته شدند.

گفتنی است که روز سه شنبه ۳۰ جوزا در اثر یک انفجار درولایت قندهار یک سرباز رومانیایی

طالبان در هلمند یک جنایت بزرگ آفریدند

طالبان در یک حملهٔ مسلحانه روز یکشنبه ۲۸ جوزا در ولایت هلمند دست کم سی نفر را کشتند و شماری را زخمی کردند.

به گفته داد محمد خان، از اعضای مجلس نمایندگان پارلمان، این حمله صبح روز یکشنبه، ۲۸ جوزا روی داد و طی آن مردان مسلح در عملیاتی در ولایت هلمند پنج نفر را به ضرب گلوله کشتند و هنگامی که خویشاوندان این افراد برای انتقال اجساد آنان در محل حاضر شدند، آنها را هدف حمله قرار دادند و بیش از بیست و پنج نفر دیگر را به قتل رساندند.

گفته می شود که طالبان مسلح مسؤول این عملیات بوده اند.

کشته شدگان همگی با یکدیگر خویشاوند بودند و این حملات چند زخمی نیز برجای گذاشته است.

خبرگزاری آسوشیتدپرس از قول غلام محی الدین، از مقامات محلی، نقل کرده که حمله اول علیه ستون خودروهای حامل یکی از مقامات سابق محلی و همراهان وی صورت گرفت و این مقام سابق در اثر اصابت گلوله جان خود را از دست داد.

در حالی که خویشاوندان این شخص برای انتقال جسد کشته شدگان و کمک به زخمی ها در محل حمله حضور یافتند، طالبان آنان را نیز هدف حمله قرار دادند.

در سال جاری، عملیات خشونت آمیزی که طرفداران طالبان مسئول آنها معرفی می شوند شدت گرفته و صدها کشته برجای نهاده است.

به خصوص ولایت هلمند در سال جاری به یکی از مناطق فعالیت شدید شورشیان مسلح ضد دولت آقای کرزی تبدیل شده است.

مجاهد
ارگان نشراتی جمعیت اسلامی افغانستان
مؤسس: استاد برهان الدین ربانی
سال تأسیس: ۱۳۵۷ خورشیدی
ناشر : دفتر فرهنگی
زیر نظر هیأت تحریر
آدرس : کابل- چهار راهی زنبق - هتل و رستورانت زنبق طلائی صندوق پستی : ۲۲۶
شمارهٔ تلفن: ۰۷۰۲۸۵۱۳۹
Website: www.mujahid1357.com
E-mail: Mujahid1357@Yahoo. com

کرزی از سفر نیامده به سفر رفت

راوی

ششمین اجلاس سران عضو و کشور های ناظر کنفرانس شانگهای اخیرا در شهر بندری شانگهای چین دایر گردید. ششمین دور این کنفرانس به وضوح از کمشکش میان امریکا و ایران بر سر برنامهٔ هسته یی این کشور تاثیر پذیرفت. به باور ناظران، ایران از این اجلاس به صورت خیلی موثر بهره برد و احمدی نژاد در سخنرانی خود در این اجلاس مسألهٔ امنیت منطقه یی را نیز مطرح کرد.

اجلاس شانگهای در ابتدا یک تلاش مشترک کشور های عضو به منظور بهبود وگسترش همکاری های منطقه یی خوانده شد اما به زودی مسألهٔ همکاری های امنیتی هم در آن برجسته شد. از آنجا که بسیاری از اعضای ششمین اجلاس سران کشور های عضو و ناظر کنفرانس شانگهای با اهداف امریکا در این منطقه از جهان با نظر شک می نگرند، وبا موجودیت دو کشور مهم و قدرتمند چون روسیه و چین در آن، امریکایی ها اجلاس شانگهای را نوعی چالش در برابر اهداف خویش تلقی می کنند.

حامد کرزی با شرکت در این کنفرانس، مسألهٔ تروریسم و مواد مخدر را که هردو از پدیده های ریشه دار در کشور ماست به عنوان دو چالش جدی در برابر کشور های منطقه و جهان خواند و برای ریشه کن کردن آنها خواستار همکاری های بیشتر میان کشور های منطقه شد.

کرزی که از هر فرصتی برای جلب همکاری کشور ها برای کمک به بازسازی افغانستان استفاده می کند، در این اجلاس هم این فرصت را مغتنم شمرد. وی در حاشیهٔ این نشست با ولادیمیر پوتین رئیس جمهور روسیه و سایر زعمای شرکت کننده در این نشست ملاقات نمود. پوتین در ملاقات با کرزی گفت که روسیه وضع در افغانستان را با علاقه مندی دنبال می کند و روسیه در بازسازی افغانستان سهم خواهد گرفت.

پس از این کنفرانس، حامد کرزی برای شرکت در دومین نشست سازمان همکاری و ایجاد اعتماد آسیایی به دعوت نورسلطان نظربایوف رئیس جمهور قزاقستان عازم آن کشور شد.

کرزی طی سخنرانی در این کنفرانس از پیشرفت های افغانستان در طی چهار و نیم سال گذشته یاد آور شد و از کمک های جامعهٔ جهانی به مردم افغانستان تشکر کرد. سخنان وی در این کنفرانس با اندک تغییر تکرار سخنان وی در اجلاس شانگهای بود که در آن از ضرورت همکاری های نزدیک میان کشورهای جهان و منطقه در مبارزه علیه تروریسم و مواد مخدر تأکید صورت گرفت. وی مواد مخدر و تروریسم را دو پدیدهٔ با هم مرتبط خواند. کرزی از اعلامیهٔ سازمان سیکا برای همکاری، اعتماد، ثبات و پیشرفت میان کشور های آسیایی اعلام حمایت نمود.

افغانستان دو ابزار قوی برای جلب توجه جهانی در اختیار دارد که حامد کرزی آنها را در این نشست ها نیز به عنوان چالشی بزرگ برای صلح و امنیت منطقه و جهان مطرح نمود

پس از این کنفرانس اعلام شد که کرزی مجددا از قزاقستان عازم چین خواهد شد. هدف کرزی از این سفر ملاقات با زعمای چین و عقد معاهدهٔ حسن همجواری میان دو کشور خوانده شده است. میان دولت های افغانستان و چین چند دهه قبل معاهدهٔ حسن تفاهم وهمجواری به امضاء رسیده است اما این بار قرار است تا معاهدهٔ جدیدی با تفصیلات بیشتر به امضاء برسد. بدون تردید هدف از این معاهده دادن این اطمینان به چین است که حضور نیروهای ایالات متحدهٔ امریکا ناتو در افغانستان به ضرر همسایه های افغانستان نیست. در این سفر چندین موافقتنامه در بخش های مختلف میان دوکشور به امضا رسید.

افغانستان دو ابزار قوی برای جلب توجه جهانی در اختیار دارد که حامد کرزی آنها را در این نشست ها نیز به عنوان چالشی بزرگ برای صلح و امنیت منطقه و جهان مطرح نمود. تروریسم و مواد مخدر. و البته کشور های شرکت کننده در اجلاس شانگهای و اجلاس سیکا در جهت مبارزه با آن وعدهٔ همکاری و کمک دادند. برجستگی نقش افغانستان به عنوان پلی میان اروپا، آسیای میانه و آسیای جنوبی هنوز هم در گرو ناامنی های داخلی در افغانستان است و تا این مشکل حل نشود، به این نقش منطقه یی توجه چندانی نخواهد شد.

ولسواکي ته نوی ګواښ

احمد جاهد

د طالبانو د رژیم د نسکوریدو نه پس، په افغانستان کښې د نوي نظام لوي ویاړ دا وو چي ویل مونږ د رسنیو د آزادي په رامنځ ته کیدو او د دولسواکي نظام د ستني په ټینګیدو کښې لوي کارونه سرته رسولي دي. که څه هم خلك د دي نظام څخه ډیري غوښتني درلودي چي ډیري ئي تر سره نه شوه خو په خپله دولت، د رسنیو آزادي، خپل یو لوي لاس ته راوړنه بلله او دا خبره ډیر یادوله. اوس داسي ښائي چي د دولت همدا لاس ته راوړنه هم په اوبو د لاهو کیدو په درشل کښي دي.

تیره ورځ د افغانستان د امنیت د عمومي ریاست لخوا رسنیو ته داسي یو کړنلاره وړاندي شو چي په رسنیو کښي د کمونیستي دور د سانسور خبري رایادوي. په دي سند کي راغلي دي چي له دي نه وروسته رسنیو باید د امریکائي یا د ناټو د ځواکونو به باره کښي منفي تبلیغات ونکړي. یعني هغوي هر څه چي کوي د افغان ولس په ګټه دي او د انتقاد وړ ندي.

د کرزي د حکومت کمزوری ښودنه هم له هغه مواردو څخه دي چي باید له هغه نه په کلکه ډډه وشي او د طالبانو د عملیاتو د خبرونو د خپرولو کښي هم دا سپارښت شوي دي چي باید داسي خبري د مهمو خبرونو په جمله کي رانشي. د انتحاري عملیات او د سرك په غاړه د بمونو د چاودنو په باره کي هم باید دا سپارښت په نظر کي ونیول شي چي بي اهمیت وښودل شي. د طالبانو د چارواکو خبرو ته باید ډیر اهمیت ورنکړل شي. په بل عبارت، رسني باید د خپل په سلو کښي د اتیاوو د آزادي ګانو څخه لاس واخلي ترڅو په هیواد کښي د ترهګري سره مرسته ونشي.

د تیرو څه د پاسه ځلورنیمو کالو په موده کښي د افغانستان ځینو رسنیو د اسلام پر ضد ځینې مطالب خپاره کړل خو د خلکو د اعتراضاتو با وجود، دولت د داسي کسانو پر ضد نه یوازي اقدام ونکړه بلکي دا کار د مطبوعاتو د آزادي د درناوي په نامه د حمایتي چتر لاندي هم راوستل شو. اوس چي په افغانستان کښي امنیتي وضع کړکیچن دي او د کرزي د دولت کمزورتیا هرچا حتي خارجیانو ته هم ښکاره شوي ده، دولت د رسنیو پر ضد په داسي یو اقدام لاس پوري کوي.

مونږ د هره ورځ په تیریدو سره په حیرانونکي توګه ددي خبري شاهدان یو چي په افغانستان کي د کمونیستي نظام تجربي تکراریږي. په ځینو ولایاتو کښي د قومي ملیشي ډلي جوړیږي چي پخوا دا کار بدي پایلي رامنځ ته کړه او اوس د رسنیو پر ضد د سانسور هماغه زور او زنګ وهلي بیاتي بیا کارول کیږي.

خبره دا ده چي آیا یو قانون چي د جمهور رئیس لخوا توشیح شوي دي، د امنیت د ریاست لخوا معطل کیداي شي که نه؟

اوس ددي خبري په نظر کښي نیولو سره، دا چي د دولت یو امنیتي ارګان په رسنیو باندي د سانسور حربه کاروي، آیا دهغوي یو داخلي پریکړه ده؟ آیا داسي یو مهم کار چي د هغه پایلي به کیداي شي د ولسواکي نظام تر پوښتني لاندي راوستل وي، بي له خارجیانو د سفارش څخه شووني ده؟

په داسي یو نړي کښي چي د تکنالوژي له برکته په ډیر لرو پرتو سیمو کښي خلك له هري پیښي نه خبریږي، آیا دا دسانسور اقدام بي له دي چي د خلکو په ذهنونو کي د کرزي دولت نور هم کمزورتیا وښائي، څه لاس ته راوړني لرلاي شي؟

په ګران هیواد کی د جګړی عواملو لنډه یادونه

عبدالوکیل

که مونږ تیرو څو لسیزوته ځغلنده نظر وکړو، دا به جوته شی، چی د روسانو له برید وروسته زمونږ په هیواد کښی یو نه یوه بڼه تپل شوی جګړه روانه ده. د روسانو د تیری په شپو ورځو دی خپلواکی خاوری ډیری اوسیدونکی په دی هیله وو چی د روسانو له ماتی او وتو وروسته به د دی ځوریدلی او کړیدلی اولس له اوږو د جګړی دروند پیټی لیری شی او په ګران هیواد کښی به سوله ټینګه او ورور وژنه پای ته ورسیږی، خو د روسانو له تیښتی وروسته هم د بیلابیلو لاملونو له امله جګړه پرځای پاتی شوه، بیا هم په کښی افغانان شهیدان، میندی بوری او خویندی کونډی او بی شمیره ماشومان یتیمان شول.

جګړی له افغانانو هرڅه لوټ کړل او د مجاهدینو د بریالیتوب وروسته بیا هم دا اولس د تپل شوی جګړو په اور کښی و سوځیده، په امریکا کښی د سپتمبر له پیښو وروسته د طالبانو واکمنی هم پای ته ورسیده او پر ځای د امنیت د ټینګیدو په هیله نړیوال پوځی ځواکونه ځای پر ځای شول.

خو بیا هم لکه چی لیدل کیږی سوله او امنیت ټینګ نه شول او په یو ډول نه یو ډول جګړه روانه ده. کله دلته او کله هلته بي ګناه افغانان شهیدان کیږی.

د یادونی وړ ده، چی الحمدلله مسلمانان یو د خدای"ج" پر تقدیر ایمان او باور لرو. لوی خدای"ج" فرمایی: کوم قوم یا اولس، چی په خپل منځ کښی یو پر بل رحم او مهربانی و نه لری، زه په هغی قوم او اولس رحم نه کوم.

• د لوی خدای"ج" د پورتنی ارشاد به رڼا کښی ویلی شو، چی د جګړی یو علت هم دا دی چی په خپل منځ یو پر بل رحم او مهربانی نه لرو او نه یی کوو، له دی امله لوی خدای"ج" پر موږ رحم نه کوی.

• کیدای شی د جګړی دویم لامل هم بهرنی لاس وهنه وی، چی زمونږ په سپیڅلی خاوره کښی د خپلو ناروا ګټو د ساتلو له پاره نه غواړی، په دی وران ویجاړ هیواد کی سوله ټینګ شی

• د جګړی بل علت هم کیدای شی، د افغانانو ترمنځ د ګډی او شریکی ژبی نشتوالی وی، چی دوی په خپل منځ کښی سره کینښی او په ګډه خبری وکړی او د یو بل غوښتنی واوری.

• د جګړی بل علت د ملی روغی جوړی کمزورتیاده، د پام وړ ده، چی د دی تریبیون له لاری باید د دولت له مخالفینو سره پراخی او هر اړخیزی اړیکی ټینګی شی، او مخالفینو ته دځینو معقولو امتیازاتو د ورکولو له لاری هغوی دی ته وهڅول شی، چی وسله پرځمکه کیږدی او د نورو افغانانو ترڅنګ نورمال او عادی ژوند پیل کړی.

• د جګړی یو علت یی هم کیدای شي، په افغانستان کښی د نړیوالو پوځی ځواکونو ناپوهی او ناسم چلند وی، بی ځایه نه وی چی یادونه وکړو، نړیوال پوځی ځواکونه باید د افغانانو دود، دستور، دین او سپیڅلی عقیدوته د ژور درناوی په لرلو دندو په اجرا او ستونزو په حل لاس پوری کړی.

• د جګړی له ټولو ډیر ستر مهم علت د افغانانو، خواری، غریبی او فقر ده چی د دیرشو کالو په راهیسی افغانان ورسره لاس او ګریوان دی.

هیله من یوو چی هر افغان په خپل وار سره په هر ځای او مقام کښی چی وی، د سولی او امن راوستو او ټینګیدو له پاره هلی ځلی وکړی.

او د لوی خدای"ج" د دغه ارشاد چی فرمایلی یی دی:

(و الصلح خیر) په رڼا کښی خپله ایمانی، ملی، وجدانی دنده تر سره کړی.

بی توجهی به دانشکدهٔ شرعیات بی توجهی به ارزش های معنوی و دینی است

استاد ربانی رهبر جهاد و مقاومت دیروز ۳۰ جوزا از دانشکدهٔ شرعیات دانشگاه کابل بازدید به عمل آورد. استاد به اساس دعوت رئیس دانشکدهٔ شرعیات دانشگاه کابل پوهاند عبدالعزیز، به آنجا رفت که مورد استقبال دانشجویان، استادان و رئیس دانشگاه و رئیس دانشکدهٔ شرعیات کابل قرار گرفت.

استاد ربانی در آغاز با رئیس و استادان دانشکدهٔ شرعیات در ریاست آن دانشکده گفتگوی مختصری انجام داد و سپس به پیشنهادهای پوهاند عبدالعزیز و استادان دانشکدهٔ شرعیات گوش داد.

پوهاند عبدالعزیز گفت: اگرچه دانشکدهٔ شرعیات یک نهاد دولتی است ومسؤولان آن نیز از سوی دولت توظیف می گردند ولی با آنهم، ما همواره به جناب شما و استاد سیاف نسبت داده می شویم چنانچه سال گذشته زمانی که آقای اشرف غنی احمدزی به سمت ریاست دانشگاه کابل گماشته شد، جهت رفع نیازمندی ها و مشکلات این دانشکده به وی پیشنهادهایی نمودم اما او در پاسخ به من گفت که استاد ربانی و استاد سیاف زمانی که حضور دارند و آنها مدتی هم به صفت استاد و مربی در این مرکز مصدر خدمت شده اند چرا مشکلات تان را با آنان درمیان نمی گذارید؟

بنا بر آن من این را مسؤولیت شما بزرگان می دانم تا در راستای برداشتن موانع از سر راه دانشکدهٔ شرعیات توجه جدی نمایید و این مرکزی را که شما مدتی هم افتخار استادی آن را نیز داشتید، به فراموشی نسپارید.

استاد در پاسخ به پوهاند عبدالعزیز گفت: تلاش خواهم کرد تا بخشی از اوقات کارم را به کارهای علمی اختصاص بدهم و اگر از توانم بود و شما هم موافق بودید حاضرم که دوباره به عنوان استاد با شما همکار باشم.

در حالی که مسؤولان دولت افغانستان از سرعت بازسازی در کشور خبر می دهند، بی توجهی در مورد بازسازی دانشکدهٔ شرعیات بسیار درد آور است

سپس پوهاند عبدالعزیز مشکلات دانشکدهٔ شرعیات را به گونهٔ مختصر به استاد بیان داشت و از استاد تقاضا کرد تا مسؤولان دولتی و مراجع خیریه را در جهت رفع مشکلات متذکره متوجه سازد.

- کمبود برق مشکلی است که از آغاز کار ادارهٔ موقت تا هنوز لاینحل باقی مانده است. جهت رفع این معضل بارها به مسؤولان دولتی به ویژه وزارت انرژی و آب مراجعه کردیم، امر توزیع برق داده شد ولی به خاطر نبود تخصیص جهت خریداری کیبل و میتر و... این مشکل باپرجاست. دانشجویان این دانشکده همواره از نبود کمپیوتر در این اداره شکایت دارند و این در حالی است که سال گذشته حدود ده پایه کمپیوتر با تمام لوازم آن برای این دانشکده از سوی مؤسسه یی ایتالیایی همکاری صورت گرفت اما با نبود برق کافی نمی دانیم از آنها چگونه استفاده کنیم.

- تجدید نظر به برنامهٔ درسی این دانشکده موضوع مهمی است که باید در اولویت کار ما قرار می داشت ولی با نبود ظرفیت های مادی و معنوی این کار ناممکن به نظر می رسد زیرا برای این کار نیاز است تا کمیسیونی یی تشکیل شود و در آن تعدادی از دانشمندانی که در راستای علوم دینی اطلاعات کافی دارند گردهم آیند و مطابق به برنامهٔ درسی دانشگاه های علوم اسلامی جهان اسلام، برنامهٔ سراسری برای تمام دانشکده های شرعیات افغانستان ساخته شود که متأسفانه ما از تشکیل چنین کمیسیونی به خاطر نبود ظرفیت های مادی و معنوی عاجزیم.

- ساختمان این دانشکده در حالت رقت باری قرار دارد. به مؤسسات کمک کننده و سفارت کشورهای دوست به ویژه کشورهای اسلامی جهت همکاری دربازسازی این دانشکده پیشنهادهایی مکرر نمودم که در این میان سفارت کشور ایتالیا به ما وعدهٔ همکاری داد ولی با گذشت یک و نیم سال از آن هم خبری نیست. زمانی که ما به سفارت کشور ایتالیا مراجعه کردیم، به ما گفته شد تخصیص پولی را که ما جهت همکاری در بازسازی دانشکدهٔ شرعیات به کشورمان ارسال نموده بودیم تا هنوز نیامده است. قابل تذکر است که رئیس دانشگاه کابل پوهاند دکتر عبدالحی نظیفی در این مورد برای پوهاند عبدالعزیز اطمینان داد که سفارت کشور ایتالیا مجدداً وعده سپرده است که عنقریب این مشکل حل خواهد شد.

استاد در پاسخ به پوهاند عبدالعزیز گفت که مشکلات دانشکدهٔ شرعیات را در اوراق ترتیب دهد و به وی بسپارد و باز هم وعده سپرد که مسؤولان امور را جهت رفع این مشکلات متوجه خواهد ساخت.

سپس استاد به صنف های درسی دانشجویان رفت. برخی از دختران دانشجو به استاد پیشنهادهایی جهت رفع مشکلات و نیازمندی های دانشکدهٔ شرعیات نمودند که قبلاً از سوی پوهاند عبدالعزیز برای استاد تذکر داده شده بود که بدان اشارت رفت. اما در این میان یک دانشجو موضوع تعجب بر انگیزی را برای استاد چنین بیان داشت: زمانی که ما از این دانشکده خارج می شویم، همه به سوی ما به دیدهٔ حقارت می نگرند و برای ما گفته می شود که شما نظر به استعدادتان - که پائین است و نمرات کم نیز در آزمون کانکور به دست آورده اید - در دانشکده یی راه یافته اید که ساختمان آن مخروبه یی بیش نیست در حالی که نمرات ما بالاتر از نمرهٔ معیاری این دانشکده می باشد ولی ما داوطلبانه به این جا روی آورده ایم از همین رو ما از چنین وضعیتی رنج می بریم.

استاد گفت: در حالی که مسؤولان دولت افغانستان از سرعت بازسازی در کشور خبر می دهند، بی توجهی در مورد بازسازی دانشکدهٔ شرعیات بسیار درد آور است و بی توجهی به مرکزی که در آن تلاش صورت می گیرد تا ارزش های معنوی در جامعه رشد داده شوند بی توجهی به ارزش های معنوی و دینی پنداشته می شود. البته برای شما دانشجویان عزیز بگوییم که شما هیچگاه احساس حقارت نکنید چون شما کسانی هستید که ارزش های معنوی و دینی را به ارزش های مادی ترجیح داده اید و در کشورما همواره این ارزش ها جایگاهی بلند دارند و بدون شک ارزش های معنوی و دینی افتخار آفریده اند، آزادی و استقلال آورده اند. در کشورما اساس آزادی ها و استقلال از اشغال بیگانگان را همواره ارزش های معنوی و دینی می سازند بناءً شما باید به دانشجو بودن در دانشکدهٔ شرعیات افتخار کنید. البته ساختمان ظاهری در تأثیر این ارزش ها بر جامعه جایگاهی خاص دارد چنانچه حضرت امام ابوحنیفه رحمه الله همواره متوجه آراستن ظاهری اش بود و از همین رو برای شاگردش امام ابویوسف رحمه الله که وضعیت مالی اش نسبت به حضرت امام محمد رحمه پائین تر بود معاشی زیاد مقرر نموده بود تا او بتواند به خوبی متوجه سر و صورت و لباسش شود. روزی کسی از امام ابوحنیفه به گونهٔ اعتراض آمیز پرسید که چرا به گونهٔ لباس اشراف و سرمایه داران به تن کرده یی؟ امام در پاسخ به او این حدیث پیامبر صلی الله علیه وسلم را ذکر نمود که چنین است: **(إن الله يحب أن يري أثر نعمته علي عبده)** خداوند دوست دارد تا آثار نعمتش را بر بنده اش ببیند. ولی به این معنا نیست که انسان در صورتی که نتواند مانند دیگران صورت ظاهری اش را بیاراید، احساس حقارت کند چون این ناتوانی ها زود گذرند.

استاد پس از دیدن صنف های دانشجویان با بدرقهٔ رئیس و استادان دانشگاه، دانشکدهٔ شرعیات را ترک کرد.

محمود الله فیروز

دموکراسی دولت را در تنگنا قرار داده است

پوهنمل سید عنایت الله شاداب

بعد از تحول نوین در افغانستان مقولهٔ دموکراسی، پر مصرف ترین مقوله یی بود در گستره توسعه سیاسی در چند سال گذشته، که دولت همه کمی ها و کاستی ها و ناکارآیی های خود را در جو فریبای ایجاد شده توسط آن پنهان و شکم های گرسنه و بدن های برهنه و حقوق پامال در سایه نظام سخت گیر طالبانی را با زمزمه این مقوله در خواب مقناطیسی قرار داد.

کار برد و مصرف این مقوله به جای قطع ریشه های خود کامگی و استبداد — که مردم ما درشیب و فراز تاریخ سیاسی خویش خونین زخم های آن را بر گرده ها و شانه های خود تحمل کرده است- به درهم کوبی ثوابت ملی، افتخارات تاریخی دست بازیده، به بحران ها عمق بیشتر و وحدت ملی و وفاق مردمی را آسیب پذیر تر ساخته است.

بنیادی ترین پرسشی که اذهان آحاد ملت را در این راستا به خود مشغول کرده و پاسخ می طلبد این است که چرا مقوله هایی که ترسیم کننده چهره یک نظام استوار بر اراده مردم است در جاهای به مردم حیثیت، وقار و سیادت و اصالت ملی می دهد و در جاهای دیگر نه تنها باعث عزت و آبرو و وقار آن ملت نمی [illegible]

تاریخی آن را نیز زیر پرسش و سؤال برده و اراده و خواستهای آن را- که باید بر بنیاد ماهیت خود از آن پاسداری نماید- نا بود و یاکمرنگ می سازد. به باور نویسنده پاسخ این گونه پرسش ها را باید در نحوهٔ کار کرد شخصیت ها و عناصری بخوانش گرفت که چنین مقوله هایی را به مصرف می رسانند.

افراد و گروه هایی هستند که در زیر سقف این گونه مقوله ها وروپوش قرار دادن آن ها داستان همان آش و همان کاسه را با زبان نو و واژه های گیرا تکرار می کنند و هستند افراد و گروه هایی که بامصرف این گونه مقوله ها، تحول و دگرگونی یی را با عمق و ژرفای هر چه بیشتر در زندگی مردم و ملت خود می آفرینند و با گذشت هر روزی افق ها و چشم اندازهای نوی از امید و خوشبینی نسبت به آینده را در فضای حیات ملی خود می کشاند که به یقین چینش چنین میوه خود برایند و محصول جامعه شناختی، بینش عمیق سیاسی و افرون برهمه این ها به ارزش های ملی گذشته های تاریخی و صداقت راستین آن هاست و همین است رمز و راز نهفته در پیشرفت و یا پسماندگی ملت هایی که در زیر سقف این گونه مقوله ها قرار می گیرند، ملت هایی جام پیروزی بر سر می [illegible] شورند. با ذکر آنچه گفته آمد بر می گردیم به اصل مدعا به این بیان که نظام درچه تنگنایی قرار گرفته و چرا بر آن شده است که از نظام خود آورده اش به پندار خود فساد زدایی نماید.

روز دو شنبه ۲۹ جوزای سال روان ابلاغیه یی را بدون آن که برآمدگاه آن معلوم باشد تحت عنوان جمهوری اسلامی افغانستان در دفاتر رسانه ها توزیع گردید که بیانگر وضع قیود در برابر نشرات رسانه ها بود.

این ابلاغیه با وصف آن که در ظاهر توسط سخنگوی دولت آقای جاوید لودین مورد تردید قرار گرفت ولی از لحن سخنگوی دولت چنین بر می آمد که گویا دولت به گونه یی غیر مستقیم چنین رهنمود هایی را به مقام های امنیتی کشور صادر کرده است. بدون شک در نظام های استوار بر پایه های مردم سالاری و دموکراسی، آزادی بیان و اندیشه، اطلاع رسانی و باز گو کردن نقاط قوت و ضعف نظام حاکم و بیان نارسائی ها و رسایی های آن از ویژگی هایی به شمار می رود که نمی شود از آنها چشم پوشی گیرد وضع هر گونه موانع و قیود در برابر موضوعات و گذاره های یاد شده جز این که بیانگر و بازگو کننده موضع سرکوبگرانه نظام حاکم در برابر رسانه ها و بنیاد های اطلاع رسانی و جامعه مدنی باشد، تداعی گر چیز دیگری در اذهان نیست.

در شرایط ویژهٔ کنونی بایسته آن می نماید که دولت به جای اتخاذ چنین موضعی سخت گیرانه و در نهایت سرکوبگرانه در برابر نهاد های بازگو کننده کاستی ها و کمی های خود، سیاست پیشین خود را در پیوند به کشودن گره های پیچ در پیچ ملی و بافت ذهنی ملت، مورد تجدید نظر قرار دهد و تشخیصی دهد که عدم توجه به چه چیزهایی سبب بروز چنین نا هنجاری هایی در حیات ملی ما گردیده است.

چرا امروز آن اعتماد و امنیت نسبی قابل لمس در آغاز تحول کنونی، کمرنگ گردیده ووفاق نسبی آن آغازین گاه های تحول به نفاق تبدیل شده است.

افغانستان با آن که بعد از تحول بهترین زمینه ها را در اختیار داشته ودر محراق توجهٔ جامعه جهانی قرار گرفته است با آه ودرد فراوان که تا هنوز هم دولتمردان برای بهره برداری بهینه از این زمینه ها و ظرفیت ها، راهکار همخوان با خواست و آرمان ملت را ندارند. و دارد که این همه زمینه ها و ظرفیت های به دست آمده قربانی سلیقه ها و جهت گیری های جاه طلبانه و منفعت جویانه کسانی شود که فاقد قرائت درست از پیشینه تاریخی و هویت ملی وبافت فرهنگی و مردمی این مردمند.

اگر قرار بر این رفته باشد که دولت با این گونه روش های زورگویانه هم می تواند نظام مردم سالار را برپا سازد و هم سیاست فاقد کار آئی گذشتهٔ خود را تعقیب کند به باورما خیال است و محال. دولت از همین حالا باید در سیاست گذشته خود تجدید نظر نماید و به جای اصدار چنین ابلاغیه یی باید راهکار جدیدی را سر دست گیرد. در غیر آن با تعقیب همان سیاست گذشته وجبران نقیصه ها از طریق چنین ابلاغیه ها از یک طرف دموکراسی ادعایی دولتمردان کنونی دردم تیغ انتقادها و مضحکهٔ نظریه پردازان این عرصه گردیده و از جانب دیگر این دموکراسی مثله شدهٔ فاقد آزادی و انتقاد تداعی گر داستان همان پهلوانی است که می خواست رسم شیر در پشت آن داغ گردد ولی توان داغ کردن دم وسر آن را نداشت و گفت که شیری می خواهم که نه سر داشته باشد ونه دم ونه هم پا.

شیر بی دم و سر و بی پا که دید؟
این چنین شیر خدا کی آفرید

آری اتخاذ چنین سیاستی در برابر نارضایتی های مردم و لجام زدن رسانه ها، جز این که ما را به آن وا دارد که بگوئیم: «دموکراسی دولت را در تنگنا قرار داده است» معنی دیگری نخواهد داشت.

پــژواک درد آگــــین

شعر مقاومت پس از پیروزی مجاهدین

بخش پنجم

اسحاق فایز

از میان شاعرانی که به مجاهدین افغانستان تعلق دارد یکی هم عبدالقیوم ملکزاد است. ملکزاد بیشتر از همگنان خویش یأس زده و دل شکسته است. دوسال پیش از او دوگزینه انتشار یافت با قطع و صحافت زیبا . "دعای سبز علف" ومجموعهء "به سلام شقایق ها" اولی مجموعه شعر ملکزاد و دومی گزینه ای از مقالات ، خاطره ها و سایر مطالب منثور است که گاه زبان شاعرانه می یابند و یا هم گاه با شعر هایی توام میشوند .

گزینه"دعای سبز علف" دراینجا مورد بحث ماست و از این مجموعه من به نمونه هایی اشاره می کنم که گویای آن یاس و دل شکستگی هایی است که چند سال پس از پیروزی مجاهدین درافغانستان دارد. ای-ن ی-أس و دل زدگی در لایه های درونی شعر های ملکزاد آنچنان بارز است که مرا بیاد دردواندوه اشعار استاد خلیلی در سالهای جهاد می اندازد .

شعر ملکزاد دراین مجموعه اندوه بار و مغموم است و می شود به بسیاری از شعر های این مجموعه استناد جست .

بهار سال ۱۳۷۵ شاعر همان حال و هوایی را داردکه در سالهای استیلای طاغوت سرخ داشته است . در این سالها است که طالبان به گونه بر ق آسا در بسیاری از نقاط کشور پیشروی میکنند و حکومت مجاهدین که دست خوش تفرقه و جنگ های تحمیلی از بیرون شده بود، راهش را به سوی لبه های پرتگاه برای سقوط هموار می کند. راهی که خود جنبش مجاهدین [illegible]

"بهار آرزو" شعریست که ملک زاد نو تجربه کرده است . این شعر ترکیب بند گونه می باشد. من در این نمونه گیری بریده ای از این شعر را می آورم زیرا آوردن نمونه کامل آن مقدور نیست و از حوصله این مقال بیرون است :

فصل بهار اندر وطن چون پار غمگین آمده
حسرت گرا، رنج آشنا با قلب خونین آمده
با کوله باری از الم ،با درد سنگین آمده
با خود زشهر فاجعه بر کف فرامین آمده
آمد بهار از من مجووصف گل و مدح چمن
کازرده قلب زار من تیر بلا ،تیغ فتن

***

رخش تمنا تابکی پایش همی اندر گل است
از صبحدم تا شامگه نالیدن آیین دل است
گر درمیان شعله ها کابل دیار خوشکل است
ور می چکد خون از تنش از تیر اهل باطل است
غم خست روح و طبع من صد شور برپا می کنم
امسال هم جای طرب غمنامه انشا می کنم

***

نشکفت یک گل از طرب در شاخسار آرزو
در باغ هستی نغمه گر نبود هزار آرزو
دلهای ماتمدار ما گشته مزار آرزو
یارب زلطفت بشکفان از نو بهار آرزو
جمعی به اخذ سیم وزرتا چند سوزد بام و در
این کشورویران کند بار دگر ویرانه تر

***

درهمه حال پیش این سعر [illegible] آنچه آغاز شده است مغایرت دارد . درپایان شاعر امیدوار تر میشود و می نویسد :

لطف خداآخر به ما اینجا بهار آوردنیست
باغ امل از فیض او فرحت به بار آورد نیست
از خلد نزهت جانفزا مشک تتارآوردنیست

مهم ترین نکته در این پایان غمگین گذاشتن شرط پایان فسادیست که بر اوضاع حاکم شده است برای پای‌ان دردها که این امید تا هنوز تحقق نیافته است ودر اینجاست که آن امید گنگ نیز به یاسی فربیا می ماند :

شرطش همان باشد درو گردد مغیلان فساد
دیگر نبیند منزلت افزون زمومن اهل خاد

شعر زیبای دیگر از این شاعر دردمند جوی خون نام دارد . او دراین شعر نیز بی امید و محزون شاهد روانه شدن جوی های خونیست که بر سینه سرزمینش روان شده است .

من دراین بیت حتا همان نوستالوژی اندوه باری را می خوانم که برای هر آواره ای دست میدهد . درد بی وطنی و آوارگی دراین شعر بخشی از این نوستالوژی میباشد. من این غزل نازنین را به گونه مکمل می آورم وحیفم آید که آنرا ناقص بسازم :

گشته روان زتیغ گین ،کوچه به کوچه جوی خون
سر شده از بدن جدا ،پای زتن به کوی خون
در دل سنگر غزا بهر نماز عاشقی
بین که گرفته هموطن .درره حق وضوی خون
پیکر پاره پاره، مهین من همی د هد
برتو زمعرکه ندا ،هر نفس از گلوی خون
قدر شهیدراه حق هست ادامه، رهش
نی که به ناز بگذری پا بنهی بروی خون
گر تو کنون رها کنی دامن جبهه عاقبت
بیوطنی کشان کشان می بردت به سوی خون

نمونه های بسیاری را می توان از اشعار ملکزاد عنوان کرد و من د راین فرصت آخرین نمونه از او می آورم تا به دیگران نیز پرداخته باشم :

نفس جان کاهد از من بودن از یارانجدا
کار سازا کن مرا زین رنج بیپایان جدا
مدتی ماندم زمهجوری اگردر کوی غیر
این نه آن معناست من گر دیده ام زایشان جدا
دوستان زین درد می میرم که بس مشکل شده
گشتن از بند بلای غربت زندان جدا
آری اینجا بد تر از زندان بود بر من از آن
هستم از یاران شیرینم بسان جان جدا

من در جزوه" دشنه و صدا "که به بررسی اثرات اشغال افغانستان توسط ارتش شوروی بر شعر معاصر ما اختصاص یافته بود اشاره کرده بودم که شاعران مقاومت افغانستان به دلایلی از جمله بستر مناسب فرهنگی و موجودیت امکانات خوب فرهنگی درایران بیشتر رشد کردند و استعدا هایی از میان افغانها د رایران تبارز کرد که اکنون مایه مبهات ما شده اند .

یکی از شمار این جوانان پر استعدا د و دانشمند سید ابو طالب مظفری است . او درسالهای جهاد و اکثرا پس از پیروزی مجاهدین در افغانستان ، در ایران اقامت داشت .

او همین حالا از چهره های برازنده شعر مقاومت افغانستان میباشد که به نمونه دهی از شعر های او می آغازم . شاعران مقاومت افغانستان در ایران توانستند که با استفاده از همان بستر مناسب زبان و اشتراکات وسیع فرهنگی ایران و افغانستان جایگاه بلندی را در شعر مقاومت مردم افغانستان کمائی کنند.

ادامه دارد

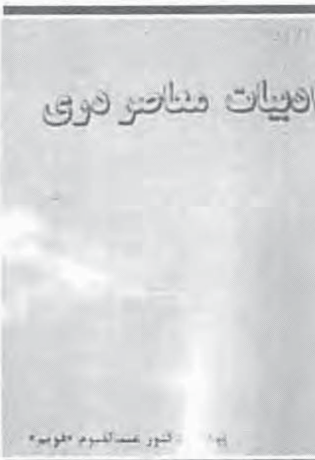
مروری بر

ادبیات معاصر دری

از ۱۲۵۹ تا ۱۳۸۰هـ ش

بخش نخست

پوهاند دکتور عبدالقیوم قویم

واقف حکیمی

[illegible] به قلم استاد دکتر عبدالقیوم قویم که به تازگی از سوی مطبعهء فجر کابل در ۳۰۶ صفحه و در تیراژ یک هزار نسخه به چاپ رسیده است.

مؤلف کتاب استاد دکتر قویم استاد سابقه دار دانشکدهء ادبیات دانشگاه کابل و یکی از چهره های بسیار بارز ادبیات فارسی دری در کشور است.

او پیش از کتاب حاضر با وجود دشواری های زندگی و نا ملایمات روزگار چندین اثر دیگر را نیز در عرصهء ادبیات و نقد ادبی به چاپ رسانیده است.

تاریخ ادبیات فارسی دری در افغانستان به دلائلی سیاسی و اجتماعی فراوان یکی از زمینه هایی است که کمتر بدان توجهء شایسته و بایسته شده است. هرچند در این زمینه کسانی مانند شادروان محمد حیدر ژوبل و شادروان میرغلام محمد غبار گام هایی - با آن دشواری های زمان - برداشته است، اما تا هنوز جای یک کار فراگیر در این عرصه که بتواند گسترهء پهناور ادبیات فارسی دری را از قدیم تا جدید در یک سرد تاریخی قرار بدهد خالی است، اما آن چه از کارهای گسترده در عرصهء ادبیات فارسی دری قدیم در ایران انجام شده است به دلیل یگانگی و پیوسته زمینهء آن می تواند برای افغانستان هم یاری برساند اما به باور نویسندهء این سطور "مروری بر ادبیات معاصر دری" با بخش دومش تا جایی می تواند این خلاً را در زمینهء ادبیات معاصر افغانستان در داخل کشور پر کند.

این کتاب، ادبیات فارسی دری در کشور ما را در طی ۱۲۰ سال اخیر مورد بررسی قرار می دهد. هرچند مؤلف کتابش را به ابواب و فصولی مشخص تقسیم نکرده است اما خواننده در یک نگاه می تواند درک کند که کتاب در کل به پنج بخش به گونهء زمانی تقسیم شده است که هر بخش می شود نام فصلی را به خود بگیرد. غیر از مقدمهء کتاب این پنج فصل یا پنج عنوان محوری کتاب قرار آتی است:

۱. نگاهی گذرا به وضع ادبیات از سال ۱۲۵۹ تا ۱۲۸۰

۲. نخستین تلاش های نوآوری در ادبیات دری در سال های ۱۲۸۰ تا ۱۲۹۸هـ

۳. ادبیات دری از سال ۱۲۹۸ تا ۱۳۳۰ هـ ش.

۴. شعر دری از سال ۱۳۳۰ تا ۱۳۶۰ هـ ش.

۵. شعر دری از سال ۱۳۶۰ تا ۱۳۸۰هـ ش.

مؤلف، ادبیات معاصر افغانستان را به این پنج دورهء مهم تقسیم می کند که هر کدام از نظر وی دارای ویژگی هایی است. این ویژگی های هر دوره مبنای تقسیم کتاب و بررسی موضوعات آن در نظر مؤلف بوده است. استاد قویم کارش را در این کتاب این گونه معرفی می کند:

"کار پژوهشی با بحثی کوتاه دربارهء وضع ادبیات در دورهء امیر عبدالرحمن خان آغاز یافته که ادامهء دورهء فترت ادبیات دری است. سپس چگونگی ادبیات، با نو آوری های [illegible] الاخبار در اثر توجه محمود طرزی و همکاران وی صورت گرفت، به بررسی گرفته شد و این بررسی تا سال ۱۳۳۰هـ ش ادامه پیدا کرد. تعیین سال ۱۳۳۰ در این سیر پژوهشی بدان سبب در نظر گرفته شد که از همین سال و یا سالی پیش یا پس، بعضی رویدادها و نو آوری های بیشتر، هم از لحاظ گرایش شاعران به آوزان و قالب نو شعری و هم ارائهء موضوعات و آرایش های جدید به طور نسبی، در شعر و داستان به وجود آمد و تا سال ۱۳۶۰ش جریان تحول و شکل گیری انواع ادبی قوت بیشتر از پیش یافت و شعر نو رایج شدن بیشتر را شاهد شد. ادبیات از سال ۱۳۶۰ تا ۱۳۸۰ دریافت ها و ظرافت های گوناگون به ویژه از لحاظ موضوع، به اثر تأثیر [illegible] متجانسی که در کشور پدید آمد، در داخل کشور و در بیرون از کشور در حلقهء مهاجران افغانستان شکل گرفت".

استاد قویم در این اثر بیشتر به معرفی و بررسی شعر معاصر افغانستان پرداخته است تا به گونه هایی دیگر ادبی به ویژه از سال ۱۳۳۰ تا ۱۳۸۰ در پنجاه سال اخیر تنها شعر مورد بررسی او قرار گرفته است که بیش از ۲۳۰ صفحه از ۳۰۱ صفحهء متن کتاب را به خود اختصاص داده است، لهذا می توان گفت که در این کتاب استاد قویم جز اشاراتی جستارگونه به سیر تحول ادبیات و اوضاع و احوالی که برای بررسی و ارزیابی شعر در این دوره ها یاری می کند به بررسی [illegible] افغانستان پرداخته است و کار پرداختن به گونه های نثر ادبی معاصر دری را چنان که در مقدمهء کتاب گفته است به کتابی مستقل دیگر که عنوان بخش دوم این اثر را خواهد داشت واگذارده است.

بی درنگ کار استاد قویم در عرصهء بررسی ادبیات معاصر دری از لحاظ شمول و گستردگی در افغانستان کاری بی نظیر است خاصتاً زمانی که در بخش دوم آن، بررسی گونه های نثر ادبیات دری نیز بدان بپیوندد.

کاری به این بزرگی لاجرم از کاستی هایی خالی نیست؛ آن هم پس از این همه سال های نحس که بسیاری از گنجینه ها و منابع مواد مورد نیاز کتاب نابود شده و یا دست [illegible]

جامعه اسلامی و رویارویی با ارتداد

فرازهایی از نظریات علامه دکتر یوسف قرضاوی

بخش سوم

برگردانده: متوکل اکرامی – بن آلمان فدرال

نقاط قابل توجه

در مورد حکم به ارتـداد کسـی چنـد نقطـه را بایـد در نظر گرفت:

اول: حکم به ارتـداد کسـی مسـأله یـی بـس بـزرگ وخطرناکی است که همهٔ پیوندها وروابط آن شـخص را از جامعه حتی از خانواده اش منقطع می کنـد بـه حـدی کـه همسرش(۱) جدا کرده می شود، زیرا بقای زن مسـلمان در عقد کافر جایز نیسـت و درپهلـوی ایـن کـه بـه پرداخـت غرامت مالی که فقهاء درآن اتفاق رأی دارنـد مکلف مـی گـردد او دیگـر مـورد اعتمـاد نمانـده اسـت سـر پرسـتی اولادهایش نیز از وی سلب می شود.

ازین رو برمبنای شکوک وشبهات از حکـم بـه تکفیـر کسی، احتیاط وپرهیز باید کرد، چون مسلمان بودن کسی که به یقین ثابت شده اسـت بـه شـک از بـین نمـی رود، وتکفیر یک مسلمان مسـألهٔ خطـر نـاک اسـت، و پیـامبر صلی الله علیه وسلم از تکفیـر نمـودن شـدیدا منـع نمـوده است، ومن در آن باره رساله یی را به عنوان «**ظاهرة الغلو في التكفير**» در برابر این سیل ستمگر کـه دریـک زمـان بااین طرز تفکر بروز نموده وگسترش پیدا کرده بود، نوشته ام. وهنوز هم کسانی هستند که ازجملهٔ پیروان آن مکتـب به حساب می روند.

دوم: صلاحیت حکم به تکفیر یا ارتداد یک نفر فقـط در صلاحیت علماء متمکن ومتخصص قرار دارد. آنانی کـه میان مفاهیم قطعی وظنی، میـان محکـم و متشـابه، و یـا احکامی که تأویل را می پذیرد و یا نه، فرق گذاشته بتواننـد. فقط در صورتی حکم یا فیصله به تکفیـر شخصـی نماینـد که راهی برای برون رفت وجود نداشـته باشـد، بـه گونـهٔ مثال: شخصی که باهوس و پیـروی از خواهشـات نفسـی اش از مسائل واضح و مسلم دینـی انکـار نمایـد، یـا آن را مورد تمسخر قرار دهد، یا این که خدا، پیامبر خدا و شعایر را دشنام دهد چنینی شخص به یقین کافر ومرتد می شود.

بهترین نمونه دراین ارتباط، فتـوایی اسـت کـه علمـاء اسلامی در ارتداد سلمان رشدی وامثال او هماننـد "رشـاد خلیفه" صادر نموده بودند (سبب ارتداد فرد اولی اهانـت بـه پیغمبر اسلام وازواج مطهرات) وسبب ارتداد فرد دوم انکـار از سنت پیامبر صلی الله علیـه وسـلم و از دو آیـت در آخـر سورهٔ توبه و سپس دعوای نبوت وی بود. وی مـی گفـت: پیامبر صلی الله علیه وسلم آخرین پیامبر(خاتم النبیین) بـود، ولی آخرین فرستاده (خاتم المرسـلین) نـه بـود، یعنـی کـه رسالت با هنوز پایان نیافته است.

در بارهٔ ایـن شـخص مجلـس فقهـی رابطـهٔ عـالم اسلامی فیصلهٔ خویش را اعلام داشته است.

پس باید این گونه فیصله (حکم نمودن بـه تکفیـر) را به باید گذاشت تا اشخاص احساساتی و افراطی هـای بـی معرفت نمایند، و بر خداوند چیزی را نسبت دهند کـه خـود آن را ندانند.

سوم: تنفیذ وجاری ساختن نتیجهٔ حکم از صـلاحیت ولی أمر شرعی مسلمانان اسـت وآن هـم بعـد از فیصـلهٔ محکمهٔ اختصاصی که در روشـنایی شـریعت خداونـدی و به اساس دو مرجع اصلی، قرآن و سـنت پیـامبر صـلی الله علیه وسلم که حـل کننـدهٔ همـهٔ اختلافـات مـی باشـد صورت می گیرد. خداونـد مـی فرمایـد: (**فإن تنازعتم في شيء فردوه إلي الله والرسول إن كنتم تؤمنون بالله واليوم الآخر**) (۲) "اگر شما در چیزی اختلاف نمودیـد، پـس آن را به کتاب خداوند وسنت پیامبر برگردانید، اگر شما بـه خـدا و روز آخرت باور دارید".

موضوع اساسی ومهمی که قاضی اهلیت آن را داشـته باشد این است که صاحب اجتهاد و درک سریع باشـد، ویـا اینکه در فیصله هـایش بـرای تـأمین عـدالت از صـاحبان اجتهاد کمک بخواهد، تا بر اساس درک ناقص و یا پیـروی از هوای نفس خویش فیصله ننماید تا از جملهٔ قضاتی کـه مستحق جهنم می گردند، محسوب نشود.

چهارم: اکثریت مطلق فقهاء به این نظر اند که قبـل از اجرای کیفر بر مرتد، باید از شخص مرتد خواسته شـود تـا توبـه نمایـد. ابـن تیمیـه رحمـه الله در کتـابش (**الصارم المسلول علي شاتم الرسول**) بر ایـن امـر اجمـاع اصـحاب پیامبر رضوان الله علیهم را نقل نموده است. بعضی از فقهاء گفته اند که شخص مرتد مدت سه روز مهلـت داده شـود، بعضی ها این مهلت را کمتر وبعضی زیاد تر از سه روزتعـین نموده اند، حتی بعضی از فقهاء به تحدید وقت مخالفند و بر توبه دادن برای همیش تأکید نموده اند.

البته برخی از علماء زنـدیق را از ایـن حکـم مسـتثنی قرارداده اند که توبه اش پذیرفته نمی شـود، چـون زنـدیق آنچه را که به زبان می آورد با آنچه که در دل دارد یکسـان نمی باشد. و همچنان توبهٔ شخصی که بـه پیـامبر دشـنام می دهد برای حفظ حرمت و کرامت پیامبر صلی الله علیـه وسلم، پذیرفته نمی شود.

ابن تیمیه کتاب مذکورش (**الصارم المسلول فی شاتم الرسول**) را درین باره نوشته است.

اما هـدف از مهلـت دادن بـرای توبـه، مهیـا سـاختن فرصتی برای باز گشت آن شـخص بـه خویشـتن خـویش

هدف از مهلت دادن برای توبه، مهیا ساختن فرصتی برای باز گشت آن شخص به خویشتن خویشمی باشد، تا که به اشتباه خود پی ببرد، و برای همه اشکالاتش پاسخ قناعت بخش یابد، و دوباره به حریم اسلام بر گردد ، اما اگر هدف دیگری را در قبال داشته باشد یا این که بلند گوی اندیشهٔ دیگران باشد، همان است که خداوند جل جلاله در برابر سر کشی اش پاداش تعیین نموده است

می باشد، تا که بـه اشـتباه خـود پـی ببـرد، و بـرای همـه اشکالاتش پاسخ قناعت بخـش یابـد، و دوبـاره بـه حـریم اسلام بر گردد ، اما اگر هـدف دیگـری را در قبـال داشـته باشد یا این که بلند گوی اندیشـهٔ دیگـران باشـد، همـان است که خداوند جل جلاله در برابـر سرکشـی اش پـاداش تعیین نموده است.

بعضـی از معاصـران گفتـه انـد: پـذیرفتن توبـه از آن خداوند بوده نه از انسان ها! بلی چنین اسـت ولـی احکـام توبه، به آخرت مربوط است ولی توبه را در دنیا یـک عمـل ظاهری دانسته آن را می پذیریم. چنانچه که اسـلام را بـه حیث عمل ظاهری می پذیریم، ما که از اسرار دل ها آگـاه نیستیم، تنها خداست که اسرار دل ها را می داند و در برابـر آن پاداش می دهد، پیامبر صلی الله علیه وسلم فرموده انـد: (**أمرت أن أقاتل الناس حتى يقولوا لا إله إلا الله، فمن قالها فقد عصم مني ماله ونفسه إلا بحقه وحسابه على الله**) (صحیح بخاری) "به من دستور داده شده است که با مـردم (مشرکان وکافران) تـا وقتـی بجـنگم کـه "لا الـه الا الله" بگویند، پس کسی که این کلمه را گفت همـان اسـت کـه مال وجانش را از من محفوظ داشت مگر در برابر حـق (در صورت قصاص وغیره) وحساب (باطن) اش بر الله است".

نفیذ وجاری ساختن نتیجهٔ حکم از صلاحیت ولی أمر شرعی مسلمانان است و آن هم بعد از فیصلهٔ محکمهٔ اختصاصی که در روشنایی شریعت خداوندی و به اساس دو مرجع اصلی، قرآن و سنت پیامبر صلی الله علیه وسلم که حل کنندهٔ همهٔ اختلافات می باشد صورت می گیرد

این حدیث شریف بیانگر آن است که اظهار اسلام بـه زبان برای مصؤونیت جان و مال شخص کافی است، و بـا قیاس بر آن اگر انسان مرتد از ارتدادش برمی گردد واظهـار توبه وندامت کند باید ازوی پذیرفته شود.

این جاست کـه مـی گـویم حـق فیصـله و فتـوا بـه اشخاص عادی نباید سپرده شـود، چـون آنهـا بـه بسـیار آسانی حکم به ارتداد و تکفیر می نمایند و بر متهم با بـی رحمی حدود را جاری می نمایند.

اعتراض های بی اساس برخی از معاصران

عدهٔ از نویسندگان معاصر کـه هـیچ آگـاهی از علـم شریعت ندارند اعتراض های بی موردی را در بارهٔ عقوبـت مرتد برین اساس نموده اند که گویـا ایـن حکـم در قـرآن ثابت نبوده و احادیث نبوی که درین باره روایت شده اسـت، همه آحاد می باشد، و در احکام نمی توان به حـدیث آحـاد استدلال نمود، بدین سبب ایشان به مجـازات مرتـد قایـل نیستند. اما این گفته ها از چند جهت مردود است:

اول: احادیثی که از پیامبر صـلی الله علیـه وسـلم بـه ثبوت رسیده است به اتفاق مسلمانان یکی از مصادر عمـده برای احکام عملی می باشد، خداوند می فرماید:(**قل أطيعوا الله وأطيعوا الرسول**) (۳) "بگـو ای پیـامبر کـه از خـدا وپیامبر خدا فرمان ببرید".

(**من يطع الرسول فقد أطاع الله**) (۴) کسـی کـه از پیامبر فرمان ببرد در حقیقت ازخداوند فرمان برده است".

در بارهٔ قتل مرتد احادیث زیادی ازپیامبر خداوند صلی الله علیه وسلم به اسناد صحیح وخـالی از هرگونـه اشـکال روایت شده است، اما این که مـی گوینـد احادیـث آحـاد در حدود دلیل نمی باشد سخن کاملا باطل وبـی پایـه اسـت، چون همهٔ مذاهب اسلامی در مجازات کسی کـه شـراب می نوشد به احادیث آحاد استدلال نمـوده انـد، بـا آن کـه احادیثی که در بارهٔ عقوبت مرتـد روایـت شـده اسـت بـه مراتب بیشتر و صحیح تـر از احـادیثی اسـت کـه در بـارهٔ مجازات باده نوش ومی گسار روایت شده است.

اگر حقیقت چنان باشد که ایشان گمان می برنـد، کـه احادیث آحاد برای اثبات حدود دلیل نمی باشد، ایـن بـدان معناست که سـنت پیـامبر مرجعیـت اش را بـرای قـانون اسلامی از دست می دهد، ویا هم اقلا ۹۵ درصـد احادیـث برداشته شود، ان جاست دیگـر مفهـومی بـرای پیـروی از سنت باقی نمی ماند.

در حالی که از نظـر علمـای اسـلامی، احادیـث آحـاد اکثریـت زیـادی احادیـث احکـام را تشـکیل مـی دهـد، و احادیث متواتر در برابر آحاد بسیارکم می باشد حتی بعضـی از علما مانند امام ابن الصـلاح در مقدمـهٔ کتـاب (**علـوم الحدیث**) گفته است که حدیث متواتر با شـروط و حـدودی که برای آن ذکر شده است، تقریبا وجود ندارد.

کسانی که این مسأله را دامن می زننـد اصـلا مفهـوم حدیث احاد را نمی دانند، ایشان فکر می کننـد کـه حـدیث احاد حدیثی را می گویند که آن را یـک نفـر روایـت کـرده باشد. درحالی که این برداشت کاملاً نادرست است. مقصـود از حدیث آحاد آن است که به حد تواتر نرسـیده باشـد و آن را دو، سه، چهار و یا بیشتر از چهـار صـحابی روایـت کـرده باشد، اما به مراتب بیشتر ازین عدد، از طریق تابعین روایـت شده است.

اما حدیثی که در باره قتل مرتد روایت شـده اسـت آن را جمع زیادی از صحابه رضوان الله علیهم اجمعین روایـت نموده اند و از جملهٔ احادیث بسیار مشهور به حسـاب مـی رود.

دوم: یکی از مصادر قابـل اعتمـاد در قـانون اسـلامی اجماع می باشد، فقهـای امـت اسـلامی درهمـهٔ مـذاهب اسلامی اهل سنت ودیگـر مـذاهب اسـلامی در مجـازات مرتد اتفاق نموده اند و هرگـاه اگـر خـلاف امـام نخعـی و ثوری نباشد، می توان آن را به صـورت نمونـهٔ اجمـاع بـه کشتن مرتد ارائه نمود.

سوم: در بارهٔ این آیت (**إنماجزاء الذين يحاربون الله ورسوله ويسعون في الأرض فسادا أن يقتلوا اويصلبوا....**)(۵) "جزای آنانی که در برابر خدا و پیامبر خـدا اعلان جنگ مـی نماینـد و بـرای فسـاد در زمـین مـی کوشند، آن است که کشـته شـوند ویـا بـه دار زده شـوند". بعضی از علماء سلف از آن جمله ابوقلابه (۶) به نظر اند کـه این آیت خاص به مرتدان می باشد. اما آنچه را ابـن تیمیـه در این باره گفته است و قبلا آن را بیان نمودیم، که جنـگ در برابر خدا به زبان وفساد در زمـین بـه مراتـب بزرگتـر از جنگ به دست وشمشیر می باشـد. وحـدیثی کـه در بـارهٔ مباح شدن خون یک مسلمان آمده است کـه (**رجل خرج محاربا لله ورسوله فإنه يقتل او يصلب، او ينفي من الارض**) "مردی که برای جنگ در برابـر خـدا شـتافت، آن شخص کشته می شود و یا به دار زده مـی شـود یـا از آن سرزمین بیرون کرده می شود". بهترین دلیـل بـرای تأییـد رأی ابن تیمیه رحمه الله می باشد، وحـدیثی را کـه عایشـه رضی الله عنها در بارهٔ کسی که به جرم ارتـداد مسـتحق جزاء می گردد، روایت می نماید به جـای کلمـهٔ (**ارتد بعد اسلامه**) یعنی شخصی که بعد از مسـلمان شـدن دوبـاره مرتد شود، کلمهٔ (**التارك لدينه**) یعنی کسی کـه دیـنش را ترک نماید، آمده است، دلیل دیگری برای تأییـد نظـر ابـن تیمیه می باشد. بناءً ازین احادیث ثابت می شود کـه آیـت فوق کسانی را در بر می گیرد کـه خـود مرتـد شـده انـد و مردمـان را بـه ارتـداد وفسـاد در زمـین دعـوت نماینـد. وهمچنان خداوند می فرماید: (**يأيها الذين آمنوا من يرتد منكم عن دينه فسوف يأتي الله بقوم يحبهم ويحبونه أذلة علي المؤمنين أعزة علي الكافرين يجاهدون في سبيل الله ولايخافون لومة لائم**) (۷) "ای مومنان اگر از شـما کسـی از دینش باز مـی گـردد پـس خداونـد یـک قـوم دیگـری را جانشین شما خواهد گردانید که ایشـان خداونـد و خداونـد ایشان را دوست خواهد داشت، با مؤمنان متواضع و در برابـر کافران سربلند می باشند، در راه خداونـد مـی جنگنـد و از ملامت ملامت کنندگان هراس ندارند".

این آیت که بر جنگ در برابـر مرتـدان دلالـت مـی کند، وخداوند مجاهدین مؤمن امثال ابوبکر و یارانش را کـه ایشان را از راه جنگ ومقاومت هیچ گونه ملامـت ملامـت کنندهٔ باز نمی دارد، آماده ساخته تا در برابر مرتدان بجنگند واسلام را از فتنهٔ ارتداد نجات بخشند.

وهمچنان آیاتی که دربارهٔ منافقان آمـده اسـت بیـان می دارد که ایشان بـا قسـم هـای دروغـین بـرای راضـی نگهداشتن مسلمانان، خود را ازکشته شدن بـه جـرم کفـر نجات داده اند. خداوند می فرماید(**اتخذوا أيمانهم جنة**) (۸) "ایشان قسم های شان را برای خویش سپر قرار داده اند" و همچنان خداوند راجع به ایشان می فرماید (**يحلفون لكم لترضوا عنهم**) (۹) "نزد شما سوگند می خورند تا از ایشـان راضی شوید" درجای دیگری می فرمایـد: (**يحلفون بالله ما قالوا ولقد قالوا كلمة الكفر وكفروا بعد إسلامهم...**) (۱۰) (سوگند می خورند که ایشان چیزی نگفته انـد. امـا ایشـان کلمهٔ کفر را به زبان آوردند و بعد از این که مسلمان شـدند عملا کافر گردیدند".

این منافقان از کفر خود انکار می ورزیدند و برای تأیید انکارشان سوگند یاد می کردند که کلمهٔ کفـر را بـه زبـان نیاورده اند. پس این بدان معناست که اگر کفر یا ارتـداد بـه دلیل ثابت گردد دیگر چیزی مانع مجازات مرتد شده نمـی تواند وسوگند دروغین دیگر سودی ندارد. (۱۱)

رئیس جمهور اگر مرتد شود!

خطرناکترین انواع ارتداد ارتداد سلطان (حاکم یا رئیس جمهور) مـی باشـد، سـلطان کـه خـود بایـد نگهبان امت اسلامی وباور های این امت باشـد، در برابر ارتـداد برزمـد، مرتـدان را از قلمـروش بیـرون نماید، . چگونه خواهد بـود کـه خـود او مرتـد شـود وارتداد را به گونه های پنهان وآشکار رهبری نماید، در پخش ونشـر فسـاد بکوشـد، از هرگونـه فسـاد و ارتداد دفاع نموده همـه دروازه هـای فعالیـت را بـه روی شان بگشاید، و به مرتدان مسـؤولیت و القـاب گونا گون را عنایـت فرمایـد، ایـن اسـت کـه در آن صورت ضرب المثل مشهور «دزد را نگهبـان تعـین نمودن» صدق می نماید، شاعر عربی می گوید:

وراعي الشاة يحمي الذئب عنها

فكيف اذالرعاة لها ذئاب؟!

چوپانی که وظیفه اش نگهداری گوسـفندان از گـرگ است، چگونه خواهد بود اگر شبانان گوسفندان، خود گرگان باشند.

می بینیم کـه ایـن هـا از همـان گونـه رؤسـایی هستند که دوستی با دشمنان خدا را بر دوستی با خـدا ترجیح داده و به عقیده وشریعت اسلامی ارزشی قایل نبوده، اوامر خداوند وپیامبرش را زیر پای می کننـد، و به اصحاب پیـامبر صـلی الله علـی وسـلم وآل بیـت وأئمهٔ اسلامی هیچ گونه ارجی قایل نیستند، و پیروی از اسلام، نماز گزاری در مسجد و حجـاب اسـلامی را ارتجاع می نامند: وبه این هم بسنده نکـرده بـرای از بین بردن چهرهٔ اصلی اسلام تبلیغـات زهرآگینـی را توسـط رسـانه هـای خبـری، در مراکزتربیـه وتعلـیم وبرنامه های فرهنگی به راه می اندازند تا بدین طریق گامی در جهت جلوگیری از رشـد اسـلام را برداشـته باشند، ودراین حد هم متوقف نشده بلکه می خواهنـد همـه راه هـا را در برابـر هرگونـه دعـوت ودعـوتگر مسـلمانی کـه بخواهـد دیـن حقیقـی را بـه مـردم بشناساند، بند سازند.

عجب این است که بعضی ازاین گروه ها با ارتداد وکفر علنی که دارند می خواهند نام اسلام را بـا خـود داشته باشند تا نکتهٔ نیرنگی باشد برای ضربه زدن به اسلام، فریب مسلمانان و از بین بردن اسلام حقیقـی وجانشین ساختن اسلام خود ساخته، البته این کار را با در کنار گـرفتن مـلا هـای ابـزاری ومـزدوران شـکم پرست به خوبی انجام داده می توانند. ص۷

نا امنی و خطر مهاجرت های مجدد

وحید مژده

خبر های نا خوش آیندی از جنوب و جنوب غرب می رسد. خبر از جنگ و کشتار است و از بمباری هائی که بیشتر از بیگناهان قربانی می گیرد.

طالبان سعی دارند تا مردم این مناطق را از هرگونه همکاری با دولت باز دارند. سال گذشته آنها فقط با اعلامیه مردم را تهدید می کردند تا خود و نزدیکان شان از هرگونه همکاری با دولت ونیروهای ائتلاف خودداری ورزند، در غیر آن با متخلفان با شدت برخورد خواهد شد اما امسال این تهدید ها جنبهٔ عملی به خود گرفته است. انتقام از عناصر وابسته به دولت اکنون دامن خانواده های آنان را نیز می گیرد و این به معنی آن است که هرکسی که در دم و دستگاه دولت کاری هرچند بی اهمیت نیز دارد، باید آن را ترک نماید و یا این که آمادهٔ انتقام باشد.

هرچند دولت همیشه این نا امنی ها را به مداخلهٔ خارجی رابطه می دهد و عوامل داخلی را که ضعف های مشهود دولت در آن نقش اساسی ومشهود دارد، کتمان می کند اما به هر دلیلی، معنی وضع به میان آمده جز این نیست که دولت در حال از دست دادن حاکمیت خویش بر بخشی از کشور است. همان بخشی که امید های بسیار برای عبور لوله های گاز و نفت آسیای میانه از آن وجود داشت. با این وضع، موقعیت افغانستان به عنوان یک پل ارتباطی میان آسیای میانه و نیم قارهٔ هند زیر سؤال می رود.

خشونت ها در این مناطق تأثیرات منفی دیگری را نیز بار می آورد. مردم شکوه از آن دارند که شب ها تحت حاکمیت طالبانند و روزها نیروهای ائتلاف و تا حدودی دولت در این مناطق اعمال حاکمیت می کنند. هریک از این دو نیرو در حاکمیتی که هرروز وشب دست به دست می شود، از مردم حساب چند ساعتی را می خواهند که در غیاب آنان در این مناطق گذشته است. درست همان چیزی که در سال های دههٔ هشتاد میلادی شاهد آن بودند. آیا تاریخ تکرار می شود؟

فرقی نمی کند اگر آنچه را که امروز بر این ملت می گذرد تکرار تاریخ بنامیم یا هرچیز دیگر از جمله تکرار تجارب تلخ گذشته. چه بخش بزرگی از تاریخ این کشور مشحون از تلخی های جانفرساست. اما حقیقت این است که نفس این تکرار خود به معنی مصیبت های تازه است. زنان، اطفال، و مردمانی که شامل جنگ نیستند کشته می شوند، سربازان در جنگ جان می بازند و یا با دست و پای بریده به خانه های خویش باز می گردند. در جانب دیگر نیز وضع به همین شکل است. طالبی که کشته می شود، فرزند کسی، برادر کسی و دوست کسی است. پس از وی فرزند یا فرزندانی از وی باقی می ماند که با حس انتقام گیری بزرگ می شوند، به مدرسه می روند، طالب می شوند و سلاح پدر را بر می دارند. جنگی که پایانی برای آن متصور نیست.

مشکل دولتمردان ما این است که در عقب حصاری از باور های غیرواقعی دنیای دیگری برای خود ساخته اند. حقیقت بسیار خشن تر و دردناک تر از چیزی است که آنها به آن دسترس دارند

جنگ در این مناطق موجب مهاجرت می شود که همین اکنون آغاز شده است. مانند دوران پس از کودتای کمونیست ها، مردم عادی مجبور به ترک خانه های خود می شوند تا از عواقب جنگی که گسترش می یابد در امان بمانند. این مهاجرت ها هم در داخل و به سوی مناطق امن تر صورت می گیرد و هم به جانب کشورهای خارجی و بخصوص پاکستان. مهاجران جدید تا کنون در اردوگاه های سابق دوران جهاد مستقر می شوند اما اگر وضع به همین صورت ادامه یابد، شاید برای مهاجران جدید اردوگاه های جدیدی ساخته شود.

دولت ناتوان تر از آن است که برای سیل مهاجرینی از جنگ می گریزند کار و سرپناه تدارک نماید. این خود سیل مهاجرت به سوی کشور های همسایه را تشدید خواهد کرد. با توجه به تجارب دوران جهاد می توان گفت که جنگ شدت بیشتر کسب خواهد نمود زیرا مخالفان امکان دسترسی به جنگجویان جدید را خواهند یافت.

مکتب سوزی در مناطق جنوب و جنوب غرب، خانواده ها را مجبور خواهد ساخت تا فرزندان خود را برای تحصیل به پاکستان بفرستند. این خانواده ها توان پرداخت هزینهٔ تحصیل کودکان شان در مدارس عصری را ندارند بناء یگانه محل تحصیل مجانی برای این اطفال، مدارس مذهبی است که در کنار تحصیل، لیلیه و غذای سه وقت نیز در اختیار شان می گذارند. چنین امکانی در داخل افغانستان به هیچ صورت میسر نیست تا بدیلی برای مدارس آن سوی مرز باشد.

این سخن ها تازگی ندارند. در طول سالهای بعد از سقوط طالبان در این مورد زیاد سخن گفته شد و از عواقب ناگوار نا عاقبت اندیشی ها هوشدار داده شد که متاسفانه گوش شنوایی نیافت.

دولت که متاسفانه همیشه با مسایل بسیار مهم برخوردی سطحی داشته است، به این گمان است که با سانسور اخبار می توان از موج روبه گسترش خشونت جلو گرفت. در طول چهارونیم سال گذشته دولت از نصایح خیراندیشان فقط با حرف استقبال کرد ولی در عمل هیچ اقدامی ننمود. جامعهٔ جهانی که بودجهٔ این دولت را می پردازد، از همان آغاز تصمیم گرفت تا با هیچ مدرسهٔ دینی در افغانستان کمک نکند و دولت از کشور های اسلامی نیز امکان این کمک را دریغ داشت. آنچه که به نام جامعهٔ جهانی خوانده می شود حتی از این محاسبهٔ آسان سرانگشتی نیز ناتوان بود که بین مصارف چند مدرسهٔ دینی و مصارف جنگی که در آیندهٔ نزدیک مجبور به پرداخت آن خواهد بود، راه کم هزینه تر را انتخاب نماید. صد ها میلیون دلار صرف برنامهٔ نا مشخصی به نام (ذهنیت سازی) در افغانستان شد تا مردم به اصطلاح دموکرات ساخته شوند. کدام عقل سلیم می پذیرد که مردمی که وضع زندگی و معیشت شان در مقایسه با سابق تغییری نکرده و هیچ امیدی نیز به بهبود وضع ندارند، بپذیرند که دموکراسی ارمغانی بهتر از نظام های سلف است؟

بیکاری رو به رشد موجب گردیده است، مهاجرینی که به افغانستان برگشته اند بار دیگر بند وبساط سفر به کشور های همسایه را ببندند. در عین حال نقش بیکاری در تقویت نا امنی به هیچکس پوشیده نیست.

بخش خصوصی که با در پیش گرفتن سیاست بازار آزاد باید اشتغال می آفرید، بخاطر ناتوانی دولت در حمایت از صنایع نوپای داخلی راه ورشکستگی را می پیماید.

مشکل دولتمردان ما این است که در عقب حصاری از باور های غیرواقعی دنیای دیگری برای خود ساخته اند. حقیقت بسیار خشن تر و دردناک تر از چیزی است که آنها به آن دسترس دارند.

قابل توجه وزارت تحصیلات عالی ...

ملحق گردید و دانشکدهٔ کامپیوتر ساینس آن بدون سرنوشت رها شد و تا حال شاگردان آن بی سرنوشت می گردند و وعده و نویدهای زیادی از مقامات شنیدند اما نتیجه یی نداشت و از جانب دیگر دانشگاه اسلامی بخش هرات در سال ۱۳۷۹ و ۱۳۸۰ دو دوره فارغ التحصیل از دورهٔ شرعیات دارد که شاگردان آن هنگام مراجعه به بخش مدیریت ارزیابی ریاست انسجام امور اکادمیک وزارت تحصیلات عالی با این پاسخ بر می خورند که اسنادتان ارزیابی نمی شود؛ چون دانشگاه اسلامی در هرات در نزدما ثبت نیست.

حال از وزیر صاحب می پرسیم، اگر دانشگاه اسلامی در نزدتان ثبت نیست پس چرا وزارت تحصیلات عالی در سال ۱۳۸۲ تا ۱۳۸۳ از طریق کانکور هرات تعداد زیادی از شاگردان را بدان جا گسیل داشت؟ و چرا برای آن بخش رئیس تعیین کرد؟ و اگر فعالیت های آن غیر قانونی بود، چرا جلو آن را نگرفت؟ و چرا این همه اغفال کردن مردم؟

در ضمن این مؤسسه در داخل فعالیت داشته است آیا بازهم اسناد تحصیلی صادرهٔ آن نیاز به ارزیابی دارد، اگر دارد چرا ارزیابی نمی شود؟ از این ها همه که بگذریم کسانی که در این جا تحصیل کردند همه از همین سرزمین هستند به چه گناهی زحمات چهارسالهٔ شان در نظر گرفته نمی شود؟ پس این وزارت قرار است که چه کاری بکند؟

جناب آقای وزیر آیا می توانید در این راستا خدمتی کنید و مشکل بیچارگانی را که از این جا فارغ شده اند و بدون سرنوشت و بیکار هستند حل کنید؟

گروهی از فارغ التحصیلان دورهٔ شرعیات
دانشگاه اسلامی ساینس

دنشه يي توكيو په باب دڅولنډو ټكو يادونه

ذكوخيل

په ګران هيواد كښي په تيرو لسيزو كښي تپل شوي جګړي، دافغان اولس مادي او هغوي ژوندته بي كچې زيانونه ور واړول، جګړي دخلكو هر ډول شتمني له خاورو سره خاوري كړي دي كې شك نشته چې كورنيو او بهرنيو ناخوالو لاس سره يو او پرافغان ځوريدلي اولس يې هغه څه وروتپل، چې خوب او خيال كې يې هم نه راتلل، جګړي په ټوله نړۍ كې افغانان خواره واره او دګډوالي ژوند ته اړ كړل اودافغانانو ترمنځ يې دبې اتفاقي او نفاق تخم وشنده او يوله بل څخه يې ليري كړي.

جګړي لږ ترلږه ددوه نيمو لسيزو په موده كې په بيلا بيلو دولتونو پرګني بې باوره كړي، چې پردولت دپراخو پرګنوبې باوري ددې لاملونه رامنځ ته كړل، چې په لږه موده كې دولتونه او حكومتونه رنګ او له منځه ولاړشي. خو له ټولو توره او بده بلا، چې جګړي ددې خواره واره اولس پر اوږو وراچولې، هغه د نشه يي توكيو توليد، استعمال او قاچاق دي، ديادوني وړ ده، چې له جګړي څخه كورنيو او بهرنيو دښمنانو پراخه ګټه واخسته، دنړيوالو قاچاقبرانو په مالي ملاتړ دا اولس دې ته وهڅيده، چې دنشه يي توكيو توليد، استعمال او قاچاق ته مخه كړي، او دې توري بلا لمن دومره وغځيده، چې دډيرو خوارو او اړو افغانانو دروازې يې وټكولې.

كه څه هم دنشه يي توكيو، توليد كارونه او قاچاق نړيواله بڼه لري، خو دافغانانو وران، ويجاړ حالت ددې سبب شوه چې دا توره بلا دافغانانو په سپيڅلي حريم كې ګونډه ووهي او نړيوالي ټولنې پاملرنه دې لورته راواړوي، په دې كې شك نشته، چې اوس مهال دنشه يي توكيو ستونزه دافغان اولس تر دروازې را رسيدلې ده.

زموږ په اند دا دتپل شوي جګړي بل رڼ او ښه ده، چې د دې خپلواك اولس دبربادي او تباهي سبب شوې او كيږي.

موږ هيله من يو، چې د دې ستونزې د هوارولو او له منځه وړلو په اړوند يوازې او يوازې له ټوپك څخه كار وانه خيستل شي، ځكه تجربو ښوولې ده، چې ټوپك په نړيوال ډګر كې هم كومه ستونزه نه ده اواره كړي، ددې اړتيا ده، چې بې كاره هيوادوالو ته دكار دپيدا كولو، دنشه يي توكيوله توليد كوونكو سره دبديل موضوع وڅيړل شي، له هغه بزګرانو سره چې نشه يي توكيو په كرنه او توليد ككړ دي، زراعتي تخمونه، كمياوي سرې او د ځمكوخړوبولو امكانات او سرچينې ولټول شي. او په نړيوال ډګر كې دنشه يي توكيو استعمال، قاچاق او سوداګرې، مخه ونيول شي ځكه دټولو ناخوالو او ناامنيو زيږنده غريبي اوبې كاري ده.

كه په هيواد كې دبې كاري او غريبي عوامل له منځه يووړل شي، په يقين سره ويلي شو، چې نورې ستونزې به يو په بل پسې هوارې شي. سوله او امن به ټينګ شي.

افغانستان و زنگ خطر

عبدالعلی کوهی / استاد دانشگاه کابل

بعد از ادارهء موقت وانتقالی، با پای گرفتن ارکان سه گانهء دولت، طوری که در ماه های اخیر دیده می شود، زنگ خطر بر فراز این سرزمین به صدا در آمده است.

اوضاع آشفته و نگران کنندهء کشور، همه را به این امر بزرگ فرا می خواند، که چگونه می توان بازار کساد سیاسی - اجتماعی کشور را ثبات بخشید.

وزیر دفاع کشور بعد از یک سکوت چنین اظهار میدارد: "برای این که افغانستان در مقابل، تهدیدات خارجی وداخلی توانایی دفاع مستقل وکافی را داشته باشد. حد اقل ما بین ۱۵۰ تا ۲۰۰ هزار اردوی ملی که به صورت درست تجهیز، تسلیح وتشکیل شده باشد. احتیاج دارد». این سخنان به یقین بعد از یک زنگ خطر ارائه می گردد، ورنه زیاد شنیده ایم که افغانستان بعد از سال ها دارای هفتاد هزار سرباز می گردد.

در موجودیت ابرهای تیره وتاری که در افق های این سرزمین وجود دارد، ناتو تصمیم گرفت تا نیروهایش را در جنوب کشور از ۹ هزار نفر به ۱۶ هزار نفر افزایش دهد. تخمین زده می شود، تا ماه نوامبر سال جاری، شمار این نیروها به مرز ۲۰ هزار نفر در سراسر کشور بالغ گردد.

اوضاع اقتصادی و پیوند نیک و انسانی مسؤولان دولت با مردم می تواند، بحران ایجاد شده را تحت نظارت وکنترل داشته باشد، در حالی که میزان محبوبیت ومقبولیت دولت درمیان مردم کاهش یافته و به بالاترین سطح خود رسیده است. هر قدر نا رضایتی در کشور ازدیاد یابد، فساد اداری، بی کفایتی مسؤولان در برابر خواسته های مردم بیشتر گردد، به همان تناسب زنگ های خطر، گوش ها را کر خواهد کرد. از میان برداشتن ضعف های داخلی و پیوند منطقی میان مردم و دولت، جامعه را به ثبات نزدیک می سازد، تظاهرات ۸ جوزای سال جاری نشان داد که دولت از محبوبیت چندانی درمیان مردم برخوردار نیست و نیروهای امنیتی قادر به حفظ ثبات و امنیت در کشور نیستند و مردم دیگر به این نیروها اعتبار ندارند، حتا رسانه ها گذارش می دهند که پشت سر پاره یی از جنایات افرادی از پلیس واردوی ملی قرار دارند که آب بر آسیاب دشمن می ریزند و به بی ثباتی اوضاع کمک می نمایند.

-در آغاز ورود نیروهای خارجی در افغانستان، مردم آنها را به مثابهء عامل نجات تصور می نمودند، نا کامی های این نیروها در عراق، در مقدیسیو و اشتباهات این نیروها در بمباردمان های بی رویهء آنها در مناطق مختلف افغانستان، عدم همآهنگی میان نیروهای خارجی و داخلی، چنین اعتمادهایی را که پیشتر درمیان مردم وجود داشت کمرنگ ساخته است. از جانب دیگر عدم پیشرفت رفاه اجتماعی مردم که توقع برده می شد، آنان را به مثابهء یک تماشاچی تبدیل کرده است. قساد و بی مبالاتی، بیکاری، عدم دسترسی مردم به مقامات ذی صلاح، عدم شفافیت محاکم عدلی و قضایی زنگ هایی فراوان را در کشور به صدا در آورده است.

در آغازین روزهای ورود نیروهای خارجی در افغانستان، مخالفان دولت، چنان فرار می نمودند که گویی دیگر آنها دارای هیچ گونه ساز و برگ نظامی وتشکیلاتی نیستند، اما با گذشت زمان مخالفان دولت نیروی بیشتر نظامی کسب می کنند و با نیروهای دولتی و خارجی بر خلاف ادعای دولت، صف آرایی می کنند و آنها را به مبارزه می طلبند، حملات مخالفان نه تنها منحصر به مناطق پشتون نشین است، بلکه شعاع وجودی آنها به سائر مناطق کشور سرایت کرده است.

مخالفان دولت با فروش و قاچاق مواد مخدر ماشین جنگی خویش را به پیش می برند. از جانب دیگر چشمه هایی که مخالفان را کمک می نماید، نخشکیده است. فرهنگ مکتب سوزی از سوی این گروه ها، از بدترین چالش های مبارزه در جهان معاصر است که افغانستان هم اکنون بدان مواجه می باشد. اسناد نشان می دهد که نزدیک به صد باب مکتب یا سوختانده شده است و یا تخریب گردیده است. دشمنان تاریخ و فرهنگ افغانستان کانون های معارف و مکتب را نشانه گرفته اند.

در این اوضاع و احوال دولت ناگزیر است، در جهت مصؤونیت فزیکی مکاتب و شاگردان به ویژه دختران و معلمان تدابیر جدی روی دست بگیرد. دولت در این راستا بدون همکاری مردم ولایه های مختلف اجتماعی و ارگان های امنیتی نخواهد توانست کاری را از پیش ببرد؛ زیرا دولت نمی تواند در درب هر مکتب چند پلیس را در ولسوالی ها و مناطق دور دست توظیف نماید. فقط دولت باید در قدم نخست به هر وسیله یی ممکن پشتیبانی مردم را با خود داشته باشد تا مردم امنیت مکاتب و مراکز فرهنگی را در مراکز، ولسوالی ها، قریه ها و مناطق دور دست تأمین نمایند و تأمینات باید از سوی دولت فراهم گردد و این کار مستلزم یک حرکت خود جوش درمیان مردم خواهد بود که در قدم نخست در بعد داخلی باید مردم بر حقانیت برنامه های دولت واقف گردند و آنهم در صورتی که دولت برنامه داشته باشد، در غیر آن هیچ کس حاضر نیست خود را در معرض حوادث قرار دهد و با ترفندهای سیاسی همکاری کند.

آنچه از همه بیشتر کشور را در سراشیبی و بحران بی اعتمادی سوق می دهد و احساس اطمینان و اعتماد را نسبت به دولت از مردم گرفته است، همانا قومی شدن قدرت در سطوح مختلف است. بعد از توافقات بن انتظارات چنین بود که پرونده های قومی گرایی و جریانهای تمامیت خواهی جای خود را به تفکر ملی باز نماید چون اوضاع در افغانستان به دلیل پیشینهء طولانی بودن فرهنگ استبدادی، انحصار قدرت و مبارزه با آن ایجاب یک حکومت عادل را می نمود که در آن عدالت اجتماعی و توسعهء متوازن در نظر گرفته می شد. بی تردید عدالت اجتماعی می تواند همه لایه های مختلف جامعه را به سوی دولت بکشاند. و به تبع آن شده می تواند که بحران اعتماد درمیان مردم و دولت کاهش یابد ولی متأسفانه امروز گسست های قومی و اتنیکی در برخی از وزارتخانه ها و ولایات وجود دارد که احزاب قومی، کاندیداتورهای قومی، وزیر قومی وموضع گیری های قومی همه و همه به این حقیقت مشعر است که دولت تا هنوز نتوانسته است از قشر ولاک قومی خود را بیرون بکشد حتی در ولسی جرگه بر خوردهای قومی و زبانی درمیان اعضای آن چنان ریشه دار شده است که برخی اعضا نمی توانند ما فی الضمیر خود را ولو لحظه یی کوتاه پنهان نگهدارند. بر آیند همهء این سخنان این است که در دستگاه دولت تعهد اخلاقی، لیاقت و شایستگی سرابی است که تا هنوز تحقق نیافته است وبدون مؤلفه ها و عناصر یک حکومت عادل نمی توان از توازن ملی و حکومت ملی سخن گفت.

بر آیند همهء این سخنان این است که در دستگاه دولت تعهد اخلاقی، لیاقت و شایستگی سرابی است که تا هنوز تحقق نیافته است وبدون مؤلفه ها و عناصر یک حکومت عادل نمی توان از توازن ملی و حکومت ملی سخن گفت

جامعهء اسلامی و رویا رویی با ...

این جاست قضیه به بن بست مواجه می شود! و چه کسی می تواند عقوبت ارتداد را بالای ایشان جاری سازد؟ کیست که به کافر بودن ایشان فتوی بدهد؟ کیست که ایشان را به ارتداد محکوم می نماید در حالی که قدرت فتوی، محکمه وقضاء رسمی همه را در انحصار خود دارند؟

درچنین حالت راهی جز این وجود ندارد که به سوی ملت مسلمان و زنده دل که ایشان را مردمان آزادمنش، علمای روشنفکر، دعوت گران مسلمان ونویسندگان مبارزی که برای دادن هر نوع قربانی در این راه لحظه یی هم درنگ نمی کنند، رهبری می نمایند، رجوع صورت گیرد، هیچ فردی از افراد جامعهء اسلامی آماده نیست هویت خویش را قربانی نماید و از عقیده، باورها و رسالتش که سرمشق زندگی وسر هستی اش را تشکیل می دهد تنازل نماید، و همان است که این ملت به آتشی مبدل می شود که همانند خس و خاشاک این سرکش های مرتد را در خود فرو می بلعد.

البته این حقیقت آزموده شده است که استعمار گران فرانسوی در الجزایر واستعمار گران روسی در جمهوریت های اسلامی آسیای میانه تجربه نمودند که با وجود فشارهای گوناگون و اذیت های وحشتبار و طولانی نتوانستند هویت اسلامی آن جوامع را ریشه کن سازند، و در نتیجه مقاومت بی مانند همان ملت ها بود که استعمار ستمگر از هم پاشید، اسلام و ملت مسلمان به جای خود باقی ماندند.

اما جنگی را بعضی از حکام سیکولار غرب زده در برخی از کشور های اسلامی بعد از آمدن

مسلمان به راه انداختند به مراتب سخت تر و زهرآگین تر ازجنگ استعمارگران بوده است.

ارتداد آرایش شده

لازم می بینیم که در این جا به نوعی دیگری از ارتداد اشاره نمایم که صاحبان آن لاف از ارتداد نمی زنند و زیرک وهوشیار تر از کسانی هستند که با فخر و غرور ارتداد خویش را اعلان می نمایند. ولی با شیوه های بسیار پیچیده و غیر آشکار و بدون آن که حقیقت شان آشکار گردد به نشر وپخش افکار زهراگین خود پرداخته، افکار و اندیشه های مردم را مسموم می سازند وتفکر وعقیده انسان را به بسیار آهستگی به گونه یی از بین می برد که زهر با عسل آمیخته گردد و انسان سالم را از پا در آورد. ایشان را فقط علمای متمکن وروشنفکران مسلمان شناسایی می توانند بکنند، مگر آنها نمی توانند که در برابرشان هیچ گونه عکس العملی انجام دهند چون ایشان به کسی فرصت نمی دهند تا بر علیه شان حجت ودلیلی به دست آورد همان است که قانون هم از هرگونه عکس العمل در برابرشان عاجز می باشد. این گروه منافقانند که خداوند در بارهء شان گفته است که آنها در آخرت در قعر جهنم به سر می برند و عملکرد اینان گونه یی از ارتداد فکری می باشد که فعالیت های روزانه، آثار و آراء پخش و نشرشدهء شان توسط روز نامه ها، کتاب ها، مجله ها، رسانه های خبری و تلویزیون، بخشی از عرف و قانون جامعه می گردد.

این گونه ارتداد مخفی و پوشیده از بد ترین و به مراتب خطر ناکتر از ارتداد آشکار می باشد، چون آنها روز و شب در یک ساحهء بسیار وسیع در فعالیت می باشند مقاومت با ایشان مانند ارتداد آشکاری که سروصدا را بالا می کند ، مردم را به خود متوجه می سازد وجامعه را به شورش می آورد، صورت نمی گیرد.

پس به یقین که خطر نفاق در اسلام بزرگ تر از کفر می باشد ، دشمنی عبدالله ابن ابی ابن سلول در برابر اسلام خطرناکتر از دشمنی ابو جهل ومشرکان مکه بود. وهمین سبب است که در قرآن کریم در اوایل سورهء بقره کفاری را که به صورت آشکار در برابر اسلام قرار داشتند در دو آیت (**الذین کفروا**) یعنی آنهای که کافر شده اند ذکر نموده وتوبیخ کرده است، اما در بارهء منافقان سیزده آیت نازل گردیده است. چون این گونه ارتداد همیشه با ما و در میان ما بوده به فعالیت های شبانه روزی خویش ادامه می دهد و ارتدادی است که علامه ندوی آن را چنین گفته است: "ارتدادی که برای سرکوبی اش ابوبکری نیست".

پس مسؤولیت ما برای مبارزه با چنین افراد این است که در برابر شان از سلاح فکر و اندیشه استفاده نموده و همه راه های نفاق افگنی و زهر پراگنی را بر روی شان مسدود سازیم، و شکوک وشبهاتی را که توسط آن افکار عده یی را مسموم می سازد از ریشه براندازیم.

درست است که آنها همه وسایل پیشرفتهء سمعی وبصری را دردست داشته و آن را به کار می برند، ولی باید به یاد داشت که قوت ایمان و باور به خدا وحقانیت با ما بوده ومردم مؤمن وباورمند در پهلوی ما قرار دارند. خداوند می فرماید: (**بل نقذف بالحق علي الباطل فيدمغهُ فإذا هُوَ زاهِقٌ**) (۱۲) "بلکه حق را برباطل می افگنیم و باطل را از هم می پاشد، و ناگهان از میان می رود".

وهمچنان خداوند می فرماید: (**فأمّا الزَّبدُ فيذهبُ جُفاءً، وأمّا ما ينفعُ النّاسَ فيمكثُ في الأرض**) (۱۳) "کف آب از بین می رود اما آنچه مردمان از آن نفع می برند در زمین، باقی می ماند".

راست گفته است خداوند بزرگ

پی نوشت ها:

۱- محکمه کشور مصر برجدا نمودن زن مسلمانی که شوهرش مرتد شده وبه بهائیت پیوسته بود ،گذشته خیلی درخشان دارد، وفیصله علی منصور که درآن وقت به نشرهم رسیده بود ومجلس سران کشورهم آنرا به تاریخ ۱۹۵۲/۶/۱۱ تایید نموده این حکم را به این متن صادر کرد بودند:
«حکم صادر شده در باره مرتدانی که به بهائیت پیوسته اند به تمام معنی قابل تطبیق می باشد، این حکم برای این بوده که قانون عقوبات اعدام مرتد را تذکر نه داده است. پس هر مرتدی که به بهائیت می پیوندد حد اقل جزائی که متحمل می شود ازدواج با همسر مسلمانش باطل قرار داده می شود، در صورتیکه در کشور محکمهء صاحب صلاحیت وجود داشته باشد».

۲- النساء ۵۹

۳- سورهء نور ۵۴

۴- سوره نساء ۸۰

۵- سورهء مایده ۳۳

۶- به کتاب جامع العلوم والحکم از ابن رجب صفحهء ۳۲۰ مراجعه گردد

۷- سوره مایده ۵۴

۸- سورهء مجادله

۹- سورهء توبه ۷۴

۱۰-سورهء توبه

۱۱-کتاب الصارم المسلول از ابن تیمیه صفحهء ۳۴۶ و۳۴۷

۱۲-سوره انبیاء ۱۸

۱۳-سورهء رعد ۱۷

هفته نامهٔ

مجاهد

وآنان که در راه ما با جان ومال جهادکردند محققاً آنان رابه راه خویش هدایت
می کنیم و همیشه خدا یار نیکو کاران است
قرآن کریم

ارگان نشراتی جمعیت اسلامی افغانستان

دور ششم | سال چهارم | شمارهٔ دهم | چهارشنبه ۳۱ جوزا ۱۳۸۴ | ۲۴ جمادی الأول ۱۴۲۶ — | June 21 2006

● مجاهد می تواند مطالب را ویرایش کند
● مطالب آمده مسترد نمی گردد .
● آرا واندیشه های مقالات غیر از سرمقاله لزوماً مبین آرا ومواضع جمعیت نیست.

شعار ما

رضاي خداوند(ج) هدف ما
حضرت محمد(ص) رهبر ما
قرآن قانون ما
جهاد راه ما
شهادت در راه‌خدا از عالي‌ترین آرزوهاي ملت

دادستان عراق برای صدام حسین مجازات اعدام خواست

رسیدگی به پرونده، اتهام صدام حسین و جمعی از مقامات رژیم سابق عراق در کشتار شهرک دجیل وارد مراحل نهایی خود شده و دادستانی دادگاه برای وی و دو تن دیگر از متهمان تقاضای مجازات اعدام کرده است.

روز دوشنبه ۲۹ جوزا جلسه، دادگاه رسیدگی به پرونده، رهبر پیشین عراق و هفت تن دیگر از مقامات رژیم وی برگزار شد تا در پایان دفاعیات وکلای مدافع، دادستانی ضمن جمع بندی نظرات خود در خلال روزهای آینده نظرات خود را در اثبات اتهامات وارد شده به متهمان برای آخرین بار ارایه دهد.

در جلسه، روز دوشنبه، دادستان در دفاع از کیفرخواست برای صدام حسین، رئیس جمهوری سابق، برزان التکریتی، برادر ناتنی وی، و طه یاسین رمضان، معاون رئیس جمهوری تقاضای مجازات اعدام کرد.

صدام حسین و تمامی متهمان قتل ۱۴۸ تن از شیعیان شهرک دجیل در دادگاه حاضر بودند.

این پرونده به قتل جمعی از شیعیان دجیل در سال ۱۹۸۲ ارتباط دارد که در پی سوء قصد نافرجام به جان صدام حسین دستگیر و اعدام شدند.

اظهارات دادستان در روز ۳۰ جوزا خاتمه یافت و سپس پنج قاضی دادگاه بررسی جریان محاکمه را به منظور صدور رای خود آغاز خواهند کرد.

دادستانی دادگاه متهمان این پرونده را به ارتباط مستقیم با کشتار دجیل متهم کرده و به خصوص گفته است که مدارک ارایه شده صدور دستور قتل این افراد توسط صدام حسین را اثبات می کند.

متهمان این پرونده اتهامات وارد را انکار کرده و گفته اند که ۱۴۸ شیعه اهل

دجیل به دلیل دست داشتن در توطئه سوء قصد به جان رییس جمهوری وقت به شکلی منصفانه محاکمه و به اعدام محکوم شدند.

گفتنی است که رسیدگی به این پرونده در ماه اکتبر سال گذشته آغاز شد و در جریان آن، متهمان و وکلای مدافع آنان در چند مورد به عنوان اعتراض به نحوه اداره محاکمه از حضور در جلسات خودداری ورزیدند.

همچنین، در طول این محاکمه رییس دادگاه نیز یکبار تغییر کرد و دو تن از وکلای مدافع به قتل رسیدند.

دولت عراق مجازات اعدام را لغو نکرده و در صورتی که دادگاه اتهامات علیه متهم را بپذیرد امکان صدور حکم اعدام وجود دارد.

در عین حال، این احتمال نیز می رود که فرجام خواهی از چنین رایی همراه با طرح پرونده های اتهامی دیگر علیه رییس جمهوری سابق اجرای چنین حکمی را برای مدتی طولانی به تعویق اندازد.

گفتند وشنیدیم!

ابوبکر سبزوار

رسانه های بی تجربه و کورس تجربه آموزی آقای جاوید لودین!

به نظر می رسد که کار بیراهه روی در این دولت را پایانی نیست. هیچکس نمی داند که ساحه، صلاحیتش تا کجاست و از کدام مرز، صلاحیت دیگران آغاز می شود.

چند روز قبل ریاست امنیت کشور با صدور طرزالعملی به تمام رسانه های کشور مطالبی را گوشزد فرمود که نشان از پشیمانی دولتمردان کشور از علم کردن دموکراسی دارد. در این طرزالعمل دو صفحه یی که با عنوان (جمهوری اسلامی افغانستان) آغاز می شود و با اعلام این تحریم که (چاپ، انتشار و تکثیر طرح مجاز نیست) پایان می پذیرد، مطالبی را می خوانیم که انسان به حیرت می افتد. هیچ کس در پایان این نوشته، شبنامه گونه امضا نکرده است. آیا واقعا شهامت پذیرفتن مسئولیت نیز از این کشور رخت بربسته است؟

در پایان این طرزالعمل برای رسانه ها از طرح سخن به میان آمده است که نشان می دهد نویسنده، محترم حتی نمی دانسته که فرق میان دستور و طرح چیست.

در این کشور قانون رسانه ها وجود دارد که از جانب رئیس جمهور توشیح شده است. تا زمانی که قانون وجود داشته باشد هرگونه دستوری که قانون را محدود بسازد یا تعطیل نماید عملی غیر قانونی است.

اما امکان دارد که پارلمان کشور یعنی قوه، مقننه قبل از تعطیل بخشی از صلاحیت های خود را به ریاست محترم امنیت سپرده و وظیفه، تفسیر قوانین را نیز به این مرجع سپرده باشد. از حق نگذریم که تفسیر بند دوم از ماده، سی وسه قانون مطبوعات که در این دستور العمل آمده است نشان می دهد که ریاست امنیت در تفسیر قانون از ستره محکمه توانمندی بیشتر دارد. پارلمان کشور می تواند از این به بعد مشکلات قانونی خود از قماش ماده، ۱۰۶ را با این مرجع در میان بگذارد!

جالب است که آقای جاوید لودین رئیس دفتر رئیس جمهور در مصاحبه یی با بی بی سی سخنانی برزبان آورد که از این به اصطلاح (طرح) مبهم تر بود. وی گفت که این دستور از طرف دولت صادر نشده اما رسانه های کشور ما بسیار بی تجربه اند. آنها مطالبی را به نشر می سپارند که به زیان کشور است.

واقعاً از این سخن آقای جاوید استفاده کردیم. چقدر خوب خواهد شد تا اگر جناب ایشان بخشی از وقت گرانبهای شان را در اختیار مطبوعات بی تجربه، این کشور قرار دهند و کورس تجربه آموزی برای گردانندگان این رسانه های فاقد تجربه دایر بفرمایند. زیرا تجارب گرانبهای جناب لودین از در فشانی های جناب شان مشخص است که همین چند روز قبل فرمودند در تقرر فرمانده امنیه، شهر کابل با سفیر امریکا مشورت صورت گرفته است. غرض آگاهی جناب شان باید گفت که هیچکدام از سخنگویان زمامداران سلف این قدر تجربه نداشتند تا بگویند که رئیس جمهور در تقرر فلان مقام با سفیر کبیر اتحاد شوروی مشوره کردند.

مگر سخنی از این تحریک آمیز تر که احساسات مردم را جریحه دار می سازد و به امنیت و ثبات اجتماعی صدمه می رساند و مورال دشمنان صلح و امنیت را تقویه می کند کسی بر زبان آورده است؟

یک زن مسلمان کارمند در بلژیک به دلیل حجاب از وظیفه اش کنار زده شد

دختر مسلمان بلژیکی مغربی الاصل به دلیل محجب بودن از محل کارش اخراج شد.

به نوشته پایگاه اینترنتی لها آنلاین ، سمیره اچپیتا ۲۴ ساله پس از اخراج، شکایت نامه یی را تنظیم و نسبت به این اقدام تبعیض گرایانه، مسؤولان بلژیکی اعتراض کرد.

وی نوشته است: به دلیل محجب بودن چهار سال است بیکارم و هیچ مرجعی به شکایتم رسیدگی نمی کند.

رئیس این شرکت در پاسخ به شکایت وی گفت: از کارمندان دیگر نظرسنجی کردیم و همگی توافق داشتند که دوست ندارند در محیط کارشان دختری محجب حضور داشته باشد.

وی افزود: ما نیز بنا به منافع شرکت ، ناچار شدیم او را اخراج کنیم. سمیره در این باره گفت: چهار ماه پیش از اخراج نیز محجب بودم آیا آن زمان منافع شرکت در خطر نمی افتاد؟

از نامه های آمده

قابل توجه وزارت تحصیلات عالی

فارغ التحصیلان دانشگاه اسلامی ساینس و تکنولوژی چرا بلاتکلیف هستند؟

جناب آقای وزیر ضمن عرض سلام و احترام نمی دانیم جناب عالی مستحضر هستید یا خیر که دانشگاه اسلامی ساینس و تکنولوژی که از طرف هیئة الإغاثة الإسلامیه، عربستان تمویل می شد، و سال ها مشغول خدمت به محصلان افغانستان بود. در سال ۱۹۹۵م از پیشاور پاکستان به افغانستان منتقل شد و در دو جای جلال آباد و هرات به فعالیت خویش ادامه داد و چند دوره محصل در بخش های مختلف فقه و قانون، زبان عربی و دارالمعلمین خود فارغ داد و از سال ۱۳۸۳هـ بدین سو در هرات و از ۱۳۸۴ تا حال در جلال آباد فعالیت این مؤسسه متوقف گردید و دانشکده، شرعیات آن به دانشگاه هرات ص۶

مروری بر ادبیات دری معاصر ...

در دهه های اخیر در خارج از کشور آفریده شده است دشوار است. لهذا طبیعی خواهد بود که به برخی از شاعران به نام در این کتاب اشارتی نشده است. مؤلف خود به این امر در مقدمه، کتاب اشارت کرده و اعتذار نموده است: "به یقین [این اثر] از کاستی ها و ضعف ها به دور نیست و به هیچ وجه کامل نمی تواند بود. تعداد کسانی که در این نوشته راجع به آنان مطالبی نگاشته شده، فقط قطره هایی از بحر بیکران ادبیات معاصر استند. امکان دارد بعضی از آفرینش گران ادبی خوب ما در این نوشته نام برده نشده باشند. از این سبب معذرت خویش را به پیشگاه آنان تقدیم می دارم".

شاید این کاستی های مورد اشارت مؤلف بیشترینه در فصل یا دوره، پنجم یعنی "شعر دری از سال ۱۳۶۰ تا ۱۳۸۰ هـ ش" که بزرگترین بخش کتاب را ... سازد ظاهر گردد.

شعر این دوره را در دو بخش داخل و بیرون کشور مورد بررسی قرار داده است:

مؤلف شعر معاصر کشور را به چهار حوزه، مهاجرت، یران و پاکستان و غرب و آسیای مرکزی و روسیه و در هر یکی از این حوزه ها شماری از شاعران را با نمونه هایی از آثار شان معرفی و بررسی کرده است.

تقریباً همه شاعرانی که در حوزه، پاکستان معرفی شده اند کسانی اند که ... کابل به پاکستان رفتند و لاجرم نمی توانند ممثل شعر دوران جهاد باشند و اما شاعرانی که در دوران چهارده سال جهاد از ۵۷ تا ۱۳۷۱ در پاکستان حضور داشتند و بیشترینه نمایندگان شعر جهادی اند آثار شان معرفی نشده است اما از برخی از آنان استاد قویم نام برده است و عذر آورده است که به آثار شان دست نیافته است.

استاد قویم امیدواری نشان داده است که "این کاستی ها روزی با قلم پرتوان پژوهشگران دیگر مرفوع گردد". این کاستی ها به قلم توانای خود استاد قویم در چاپ های بعدی رفع گردد تا به ارزشمندی این اثر ماندگار بیفزاید.

البته به سخن عماد کاتب اصفهانی هیچ اثری نیست که نویسنده اش پس از نوشتن آن نگوید که کاش این را پس می کردم و آن را پیش و کاش این را می نوشتم و آن را نی.

به هر حال این کار استاد قویم از سوی دوستداران و پژوهندگان عرصه، تاریخ ادبیات کشور مورد استقبال و ...